

CHUYỆN NHỮNG CON NÒNG NỌC GIỮ ĐUÔI

Lê Bá Vận

Xin giới thiệu với bạn đọc bài viết của BS. Lê Bá Vận, nguyên Giáo Sư Khoa Trưởng Đại Học Y Khoa Huế. Đây là một bài viết dài hơn bốn mươi trang, đầy tâm huyết của một nhà văn hơn là một nhà khoa học, trong đó văn, thơ, hồi ký, quện lẫn vào nhau. Bài viết có bốn phần, mỗi phần là một nhận xét sâu sắc, gợi cảm tâm tư của một nhà trí thức theo vận nước nổi trôi nhưng khi nào cũng thanh liêm đứng thẳng, giữ được tâm hồn lạc quan. Bạn đọc sẽ thích thú với cách hành văn dí dỏm, độc đáo, như những lời nhắn gửi trác tuyệt cho thế hệ mai sau.

BBT

Phần 1: Bức tranh đầu giá.

Phần 2: Mặt trận tâm quát.

Phần 3: Tiểu ngao giang hồ.

Phần 4: (Phụ lục) Bệnh liệt kháng.

Phần 1: Bức Tranh Đầu Giá

Rằng ơn Bác Đảng rồi rào. Tuổi ra đã khắp thâm vào đã sâu. (ĐTTT 2009)

Lời mở đầu:

Tôi trở về Huế, Bác Sĩ VHT, Đảng Ủy viên ở Trường hỏi: ”Anh ra Hà nội có ghé thăm Lãng Bác chưa?“ Tôi thành thật trả lời, định đi nhưng về sau không có thì giờ. BS VHT nghiêm nét mặt: “Chỗ anh em, Tôi khuyên anh ai hỏi đừng trả lời thế, không có lợi. Cán bộ đi công tác Hà nội, bốn phần trước tiên là đến thăm Lãng Bác.“ Đây là một trong năm lần tôi đụng độ Bác Hồ. Sau này lúc công tác ở Sài gòn tôi còn đi với cả Phái đoàn Trung Tâm Mắt TPHCM ra Hà Nội thêm vài lần song không hề nghe ai trong đoàn nhắc nhở đi thăm Lãng Bác. Xem như đã đi cả rồi chẳng! (Một vài chuyện vui ở với CS, TS ĐHYKH HNgoại 2006, tr. 146).

Nay tuy nói đến xứ sở có câu tục ngữ: *Con có cha như nhà có nóc, Con không cha (Dân không Đảng) như nòng nọc đứt đuôi*, Đồi lập, Tự do, Hạnh phúc nhưng chỉ là ‘Tá đề phát huy,’ mượn chuyện đã qua để nhắc nhở lại những ân tình với Bác Đảng, nối tiếp lời kể lể bỏ dở năm xưa,

2006. *Công (Bác) Hồ như núi Thái sơn, Nghĩa Đảng như nước trong nguồn chảy ra*. Kết thảo hàm hoàn, kết cỏ ngậm vành, kiếp này kiếp tới.

Năm 1969 đất nước Việt Nam đang chia đôi ở sông Bến Hải (Quảng Trị), Bắc Hồ Nam Ngụy, hai chiến tuyến đối địch, quân đỏ quân trắng bàn cờ, nhân dân đang sống ở miền Nam tại thành phố Mậu Thân bỗng nghe tin Ông Hồ chí Minh vừa mất. Báo chí miền Nam loan tin ngắn gọn dè dặt. Có thể Ô. HCM, bình che lành khoe, mất dấu tin, chờ tranh chấp nội bộ giải quyết hoặc muốn úp mở bí ẩn, không phải chuyện lạ xứ này xưa nay. Bề nào thì chết và loan tin đều lên đúng kế hoạch. Báo chí cho biết Ô. HCM mất ở Hà nội thọ 79 tuổi. Như vậy tính ra Ông sinh năm 1890. **“Hồ tử thổ khắp,”** Cáo chết thổ khóc, tình nhân loại, lòng thương xót đến cả kẻ thù khi nó chết. Hồi tưởng lại năm 1945 khi Ông Hồ làm Cách Mạng tháng 8 lên cầm quyền lúc 55 tuổi. Tôi nhớ đôi chút về lúc đó ở Thị xã Đồng Hới. Cũng như mọi hôm, tối hôm đó các Thanh niên Tự vệ và một số lũ trẻ ham vui tập hợp thao dượt gây gộc ở các đám ruộng xen bãi tha ma quá Cầu Ngăn, cách Thị xã hơn một cây số về phía Nam. Đến gần khuya lại không có lệnh giải tán ra về như mọi khi, mà người Đoàn Trưởng ra lệnh tất cả, khoảng trên trăm người lớn và con nít, giữ hàng ngũ kéo về sắp hàng ngậm tăm trên con đường nhựa (Quốc lộ 1) sát cửa Hữu Thành Nội, nơi có đồn lính Bảo An đóng, chờ trời sáng cửa Thành mở. Lệnh ban ra, ai nấy giữ hàng ngũ, tự ý ra về phải chém. Chẳng ai hiểu mô tê và cũng chẳng ai dại dột bỏ về để bị chém. Đến sáng bạch cửa Thành bỗng mở. Anh Đoàn Trưởng tuyên bố: Lính trong Thành điều đình xong đã chịu buông súng đầu hàng, ta không phải tấn công Thành, lệnh giải tán, ai nấy có thể về nhà. Thế là Đồng Hới đã bị đánh chiếm trong tảng sáng, không nổ một phát súng. Sau đó là nhà cầm quyền mới, nghe nói là Cộng sản. Mấy người lớn giải thích: **Cộng là ‘chung’ Cộng Sản là chung tài sản, của Nhà nước, Nhân dân,** không ai được có của tư hữu riêng, làm giàu, **tất cả đều chung.** Giống nhau. Cũng chưa thấy thay đổi rõ rệt, chợ vẫn họp, phố xá vẫn buôn bán, thầy giáo dạy, học trò đi học, nhà thương mở cửa, có lẽ chỉ có công chức hành chánh, cảnh sát... là bị thay thế bởi các người của Ủy Ban. Tội nghiệp một Ông Án Sát trẻ tuổi mới từ Huế đổi ra, chân ướt chân ráo, chưa nóng chỗ ngồi, bị Cách Mạng đem xử bắn. Có thể Ông ra hàng chậm hoặc là tội đảng phái, nếu đúng vậy thì nặng lắm, họa lây ba họ, lý lịch lưu ngũ đại trăm luân. Tôi nghe người ta thì thầm ngậm ngùi thương tiếc, cơm cha áo mẹ nuôi ăn học thành tài, ở đây có truyền thống quý trọng người học hành thành đạt. Mấy tháng sau lại thấy có hai bao bố cùng trôi tấp vào cửa sông Nhật Lệ, thò tay ra ngoài. Đó là một công chức một thầy giáo (thầy S. và Th.) đảng phái Quốc dân Đảng, ít ra là một thầy, nghe nói vậy, bị những người có vũ khí bắt cóc ở nhà ga Đồng Hới tháng trước, đem lên chiến khu Lệ Kỳ tra tấn, sau đó nhét vào bao bố thả sông. Còn nhiều bao bố khác chắc trôi thẳng ra biển. Mùi tử khí và những tóc, bàn tay thò lên mặt đất mới đào xới cũng giúp phát hiện các hố chôn sống tập thể đây đó ở các bãi đất hoang. Dân chúng được cho biết Mặt Trận Việt Minh là tên tắt của VN Cách Mạng Đồng Minh Hội do Cụ Hồ lãnh đạo đã thành lập Chính phủ Liên hiệp Lâm thời và Ông Hồ chí Minh là Chủ Tịch nước VNDCCH. Hình Ông được thấy khắp nơi và trên giấy bạc mới phát hành, nhưng toàn là hình vẽ, không thấy hình chụp. Đó là hình vẽ bán thân một người đứng tuổi, mặt xương xẩu, hơi dài, tầm thường, không gây cảm xúc, ẩn tượng.

***Rời một đêm mít tinh liên hoan được tổ chức.** Rộn rã! Có hô hào, phát biểu, hô khẩu hiệu, múa hát cách mạng và đến lúc kết thúc là mục bán đấu giá lỗi Mỹ (khi đó chưa có Mỹ Ngụy) một bức tranh Cụ Hồ. Một học sinh Trung học có người anh là họa sĩ chỉ bảo, đã lấy một bức hình Cụ Hồ, gach ô vuông lên hình rồi theo đó vẽ phóng đại với mực xạ (tôi có tham gia mài mực) lên một tờ giấy bìa trắng bằng nửa mặt bàn tiệm bán sách vở ủng hộ. Thợ mộc giúp đóng một cái khung có kết nơ vàng, đỏ. Bức tranh đó được đem bán đấu giá lỗi Mỹ, nghe lạ tai và được giải thích: người tham gia phải trả số tiền nhỏ vừa nhích thêm lên dù không mua được tranh, như vậy ai cũng có đóng góp cho Cách Mạng. Hình ảnh Cụ Hồ trong trí tôi lúc đó là vậy. Và cũng còn những bài hát suy tôn: *Dù thuyền nan trong gió to, lái con thuyền vượt qua mọi lo...Hồ chí Minh muôn năm, làm cho nước Việt Nam quang vinh...* Tôi vẫn hát vì lời và nhạc đều hay chứ không nghĩ do gì khác. Các hình ảnh bao bố và hồ chôn sống thò tay ra ngoài tuy không gây ám ảnh nhưng vẫn giữ mãi khó chịu trong trí tạo ra một thành kiến hình như thiên về ác cảm. Tôi nhớ các bài hát Cách Mạng khác, đương thời hay hơn: *Bao Chiên sĩ Anh hùng, Việt Nam minh châu trời Đông...* hát mà có cảm xúc thật sự. Bài *Tiến Quân Ca* thì quá đậm máu, ít ai hát, lại còn đổi ra: 'Đoàn quân Tàu ô đi, sao mà ốm thế...' Thời Pháp thuộc 1942, 1943 có các bài suy tôn Lãnh tụ, nhạc Pháp hay đáo để và tôi thuộc lòng bài suy tôn Thống Chế P. Pétain: *Maréchal, nous voilà devant toi le sauveur de la France* (Thưa Thống Chế, đây chúng tôi, đứng trước ngài, người Cứu tinh của nước Pháp) và *...La France souveraine, surgira par Pétain* (nước Pháp có chủ quyền sẽ trỗi dậy nhờ Pétain). Nhạc đã hay mà lời vẫn về giúp trau dồi thêm tiếng Pháp, lũ học trò nhỏ hát mãi. Thế rồi tình hình bỗng biến chuyển, đến 1946, quân đội Pháp trở lại Sài gòn, hùng hậu, theo chân quân Anh, Ấn Độ nhận lệnh Đồng Minh đến giải giới quân Nhật đầu hàng. Ở Hà nội, miền Bắc thì quân đội Tưởng giới Thạch (Quốc Dân Đảng), từ Trung Hoa lục địa sang giải giáp Nhật. Tôi nghe nói mặc dầu Cụ Hồ đã qua tận Pháp ký Hiệp ước Sơ bộ (Fontainebleau) ngày 6/3/1946 nhượng bộ cho Quân đội Pháp trở lại miền Nam và tạm ước ngày 14/9/1946 cho quân Pháp đến miền Bắc song sau đó được chân lún đầu, Pháp viện cớ ngăn chặn Chủ Nghĩa Cộng Sản Quốc Tế bành trướng, đem quân nhanh chóng chiếm Huế, Đồng Hới, Hà nội, Hải phòng... và Chính Phủ Cụ Hồ cô thế, không người giúp đỡ, lúc đó Mao Trạch Đông chưa làm chủ Trung Quốc, rút lui vào Chiến khu kêu gọi Toàn Quốc Kháng Chiến. Đồng Hới bị Pháp chiếm đóng, hệ quả là tôi thôi sống với Ủy Ban Nhân Dân, trở lại Ngụy Tề như cũ song cũng chỉ là còn đi học dài dài mà thôi, không có lý lịch giúp hoặc chống Cách Mạng Các Bác.

Cây xanh, ao cá, gà nuôi Bác Hồ.

'*Hoàng Hạc nhất khứ bất phục phản,*' những tưởng chim trời cá nước nào ngờ quả đất tròn; 30 năm sau, gặp đôi thời gian cô Kiều luân lạc giang hồ, má phấn lại về lầu xanh. Đầu tháng 5/1975 Bác Đảng đánh đuổi hết Ngụy, tôi trở lại sống với Ủy Ban Nhân Dân, lần này một cỏ hai tròng, có thêm các Ông bà Đảng viên, Đảng ủy viên trên đầu trên cổ. Những mối liên hệ, tình cảm, suy nghĩ về Bác Đảng bỏ dở quá lâu nay được nối lại và nảy nở dần thêm:

***Cây xanh Bác Hồ.** Rất sớm, khoảng tháng 8/9 năm 1975 Viện ĐH Huế tổ chức toàn Viện thi đua trồng cây xanh Bác Hồ trong một ngày tại vùng đồi Thiên An, gần Chín hầm. Cây thông uơm do sở Nông Lâm nghiệp cung cấp chở lên. Thầy trò hăng hái đào xới trồng được cũng nhiều, ra về phấn khởi, tuy nhiên không trở lại sẵn sóc, *như đem con bỏ chợ*, may ra 'vô tâm cắm liễu liễu xanh tươi,' "trồng cây lại nhớ đến người." Miền Trung trồng cây nhớ Bác.

***Ao cá Bác Hồ.** Lúc đó tôi ở Sài Gòn nhiều năm sau ngày sạch Ngụy. Có lần tôi đi cùng đoàn Y Tế nước ngoài đến khám Mắt và phát kiến thuốc ở Quận 11. Nơi khám đặt tại một Trụ sở Phường khá rộng nằm trong ngõ hẻm, chung quanh san sát hộ nhà dân. Sau Trụ sở là một ao cá Bác Hồ kiểu mẫu rộng bằng nửa sân quần vợt, vùng này xưa là một đầm ao hồ ruộng. Ao nước đục lờ, có một cầu tre nhỏ nhô vào ao. Một em bé gái xách giỏ bước lên cầu và tung vãi thức ăn cho cá. Chúng tôi, kể cả các người ngoại quốc trầm trồ khen ngợi lũ cá tranh mồi, nhiều con lớn bằng cánh tay bấp chân. Ngó như cá lóc. Tôi ngắm nghía một lát rồi phê bình: ao cá đạt thu nhập cao song chưa đạt danh hiệu Ao cá Bác Hồ. Mọi người im lặng như muốn nghe tiếp. Tôi nói: ‘Ao cá Bác Hồ là cá phải lao động tập thể (XHCH) tự tạo tự tìm thức ăn, lũ cá này không lao động chỉ chờ thức ăn mang tới, ‘hiếu ngật lẫn tở’ biếng làm ham ăn. Cá chế độ cũ. Mọi người biết đó là câu nói đùa. Nhìn trực qua nhà bên cạnh, sân trước có một bể cạn kích thước khoảng hơn nửa bàn bóng bàn. Tôi vốn ưa xem hòn non bộ liền bước qua nhìn. Có một núi non bộ nhỏ giữa bể cạn gần đầy nước có một ít bèo rong và ở góc bể các đám bọt sùi trắng như là trứng cá. Trong bể rất nhiều cá nhỏ bơi lội, cá gù mà đầu liền với bụng ổng và đuôi lép mỏng. Thì ra là cá óc nóc. Một số đã mọc 2 chân sau, lớn dần, bơi bơi thật ngộ, cá mà mọc chân. Nhìn mãi mới thấy một hai con có đủ 4 chân. Lũ này chắc sắp rụng đuôi, thành ếch nhái, nhảy ra khỏi bể cạn tù túng, không gì quý hơn Độc lập, Tự do và nhảy đại vào ao cá trá hình Bác Hồ cạnh đó, coi chừng có họa thiệt thân. Bỗng nghe ‘tróc’ một tiếng, một con núp đầu dưới rong bèo, nhảy phóc ra khỏi bể cạn, biến mất không kịp nhìn, lẹ hơn ngụy vượt biên.

***Gà nuôi Bác Hồ.** Ở Bắc Mỹ, hầu hết là gà Công nghiệp nuôi tập thể trong lồng chật ních, cho ăn suốt ngày đêm, sau vài tháng béo nục đầy mỡ, thịt chiền xào rất ngon nhưng nếu nấu cháo, luộc, xé phay bốp tiêu muối, lá răm lồi Huế thì thịt bở, ăn nhạt nhẽo. Phải tìm mua ở chợ tây, gọi là gà luộc, ở chợ ta là gà dai, gà thả vườn, gà chạy bộ, có thể nói là gà Bác Hồ, thả rong tự lao động XHCH bơi mót kiếm ăn, chạy quá thịt chắc, ít mỡ, xương cứng nhỏ, xé phay rất ngon. Các trại chăn nuôi trâu bò heo dê cừu... cũng vậy, đạt tiêu chuẩn trại chăn nuôi bác Hồ nếu trong trại tự lo kiếm ăn, không nhờ Đảng ủy, ủy ban nhân dân Trại chi viện. Ở bên này, Âu Mỹ, lại có những nhà nuôi Hồ là những con Ferret. Từ Điển Anh Việt, Viện Ngôn Ngữ Học ghi: Ferret là chồn sương một loại chồn nhỏ (cũng như chó, chồn cáo hồ có loại lớn nhỏ) trong nhà thường nuôi để bắt chuột. Nó có tài xua đuổi chuột ra khỏi hang. Tuy ‘nuôi Ong tay áo nuôi Cáo trong nhà’ song Chồn, Hồ nếu biết dùng đúng tài năng của nó thì cũng có ích. Sau cuối tháng tư năm 1975 Đảng Nhà Nước có sáng kiến thành lập các Trại Kinh Tế Mới và Trại tù Học Tập Cải Tạo. Nhiều thành phần được dụ dỗ hoặc cưỡng bức tham gia. Các Trại Kinh Tế Mới ấy, luôn được tổ chức theo lối đem con bỏ chợ ở rẫy đồi hoang vu sỏi đá cần cỗi, tự lực cánh sinh, lao động XHCH mù quáng, trong hoàn cảnh Cách mạng đổi mới, có thể gọi là Trại Kinh Tế Mới Bác Hồ. Ở các Trại Tù Cải Tạo, nếu là quá nguy phải học tập biệt lập, không bước ra ngoài, có bo bo cho ăn bo bo. Nguy nhỏ, tiểu nguy, trung nguy được tái tạo tập thể. Nghe nói nhiều trại có học tập viên ra sức đào cuốc, hái rau bắt ốc, sâu bọ tự túc miếng ăn để đạt tiêu chuẩn Trại Cải Tạo Bác Hồ với danh hiệu thi đua nhiều mức độ khen thưởng.

Thước sào cru chiêm.

Năm 1976 Sở Y tế, BV Huế và Trường ĐHYK phối hợp tổ chức khám bệnh cho nhân dân xã Thủy Phù, một xã lớn khoảng 20 cây số về phía nam Huế. Sáng hôm đó tôi đạp xe xuống Thủy Phù, đến Đình làng là nơi đặt trụ sở khám. Tôi ngạc nhiên vì đình làng vắng lặng, chỉ thấy hai ba sinh viên đứng lảng vảng dòm ngó. Đình làng rất rộng nhưng trống trơn, chỉ trong xa nơi Chính điện còn một bàn thờ sót lại, trên đặt bức ảnh Chủ tịch Hồ chí Minh mặc áo Mao lãnh tụ và một cờ đỏ sao vàng cắm sau. Nơi đây xưa chắc thờ vị Thành Hoàng làng này, nay “Tổ Chèo béo Tu hú chiêm.” Không biết Bác Hồ đã thụ sắc phong Thành Hoàng từ lúc nào. Vị Thành Hoàng cũ, có công ơn với làng, “Chuông làng nào làng ấy đánh, Thánh làng nào làng ấy thờ,” nay không biết lưu lạc Vùng Kinh tế mới hoặc Trại Học Tập nào. Bác Hồ có công ơn với cả nước, chức phận rất cao ngang Vua hồi trước, thờ phụng có nơi có chốn, giành đất giạt nhà với các viên chức địa phương nhỏ là Thành Hoàng sở tại làm gì! “Quyền nhà đất Hồ tranh mất cả. “Cũng trường hợp những Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung... anh hùng dân tộc lỗi thời, nay lâm hoàn cảnh ‘*thước sào cru chiêm*,’ hộ khẩu bị cắt: ‘Hậu sinh khả ố,’ Bác giành in hình độc quyền trên mọi giấy bạc lớn nhỏ, “Bác là tiền là Bạc, Bác là tuổi hạc lấy Tiên...” **Việt Nam chỉ Bác Anh Hùng. Trước kia chỉ có đỡ khùng gập hên.** Hình của Bác tại Trụ sở Quốc Hội tôi tình cờ thấy ở TV, ngồi rình rập giám sát trên một vòng hào quang vàng óng rực rỡ lớn hơn miệng giếng, trông như một kính Chiếu Yêu. Mới đây Đảng, Nhà Nước tích cực khuyến khích nhân dân đóng góp trùng tu đình chùa, đền đài tại địa phương để bảo tồn di sản phong tục văn hóa cũ. Thiệt tai! Thiệt tai! Cộng Sản bỏ đồ đao xuống lập địa thành Phật. Chúng ta vui mừng có thêm đạo hữu. Vấn đề là sẽ thờ phụng ai, hay là thờ chung một bác Hồ, hay là làm như lối đặt tên các anh hùng liệt sĩ trên đường Sài gòn và khắp cả miền Nam sau ngày hết ngụy. Đảng cho biết có đến ba triệu đồng chí, ba triệu anh hùng, đã hi sinh trong 2 cuộc chiến giành độc lập tự do cho Đảng. Chắc phải gạch tên đường ngụy cũ, mở thêm đường mới, khắp tận trong nhà ngoài ngõ, cả Bắc lẫn Trung Nam để không bỏ sót anh hùng và Tổng bí thư, Thủ tướng, Đại tướng... đỉnh cao trí tuệ nào, còn sống hoặc chết. “Không sợ thiếu (đường), chỉ sợ không công bằng.”

***Thỏ dinh Hồ đoạt.** La Fontaine, nhà thơ ngụ ngôn Pháp danh tiếng ở Thế kỷ thứ 17 đã viết bài “Con Mèo, con hồ và con thỏ nhỏ” (Le Chat, la belette et le petit lapin) học trò ai cũng đọc. Đại ý là “Nhà thỏ hồ chiêm”. Belette, tiếng Anh là Weasel. Từ Điển Anh Việt, Viện Ngôn Ngữ Học ghi: Weasel là loại chồn nhỏ hung dữ, lông nâu nhạt, trở thành màu trắng mùa đông ở xứ lạnh. Chồn này mình thon dài, chân ngắn. Tiếng Anh Weasel đồng nghĩa với giáo quyết, phản trắc. Chuyện kể như sau: Thỏ nhỏ sáng sớm ra ngoài cả ngày. Chồn đi qua thấy nhà cửa mở, cho là đã vượt biên, bước vào thấy đẹp, dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ và ở luôn, khóa cửa. Chiều tối thỏ nhỏ về, đòi lại nhà. Hai con cãi nhau, thỏ nhỏ viện lý quyền thừa kế nhà cha mẹ để lại, chồn nâu viện lẽ quyền tiên chiếm nhà bỏ trống, không ai chịu ai. Hai con đem nhau đến nhà bác Mèo già gần đó nhờ phân xử. Con mèo này nổi tiếng khôn ngoan, thông thái nhất vùng, người phương phi, đạo mạo, cao lớn (có lần ở đây tôi thấy một con chó, đến gần mới biết chỉ là một con mèo). Mèo già than phiền tuổi già mắt kém, tai lảng, dụ dỗ hai con chồn nâu, thỏ nhỏ đến sát bên cạnh rồi

bồng tung vuốt chụp cổ hai con một lần. Đúng là Ông Mèo Trung Quốc vĩ đại và chồn thỏ Việt Lào/Miền gì đó. Mèo già hóa Cáo. Cũng có thể *thỏ con* (bị chiếm nhà) là *khúc ruột vượt biên ngàn dặm*. Ở miền Bắc sau năm 1954 chia vĩ tuyến và nhất là ở miền Nam sau ngày cuối tháng tư 1975, nhân dân kinh hãi bỏ trốn ra đi hàng loạt, “*Không gì quý hơn Độc Lập Tự Do,*” nhà cửa bỏ trống, trường được Nhà Nước giữ gìn cho kẻ vắng mặt, tôn trọng Pháp Luật, nhưng chỉ gặp Quân Hồ Weasel, tình cảnh Thước Sào Curu Chiếm, Thỏ Dinh Hồ Đoạt ‘đầy nhà vang tiếng ruồi xanh’. Các người chậm chân kẹt lại, kẻ đi học tập, người Kinh Tế mới, cắt hộ khẩu, nhà cửa để lại làm mồi ngon. Cho đến nay, ăn quen nhịn không quen, vẫn còn dài dài tiếp diễn cảnh Cán bộ Đảng lẩn đất cướp nhà của nhân dân, nhưng quan trọng nhất là mảnh khõe làm ăn chuyển toàn bộ qua đục khoét Đất đai, Tài nguyên Đất nước trên một qui mô vĩ mô của **các Lãnh đạo Đảng Tỳ Phú Quăng Vinh**, mau lẹ vượt qua Thạch Sùng, Vương Khải. “Rau nào sâu ấy,” Bác Hồ đội mồ sống dậy cũng phải lắc đầu than tiếc thời mình, chưa là Kinh tế định hướng Thị Trường, **nếu không tài ba đâu chỉ bấy nhiêu thôi.**

Hồ ngôn loạn ngữ.

Bác Hồ tư tưởng và thơ văn nhiều, rất hay, được đưa vào dạy từ vỡ lòng dưới mái trường XHCN. Tôi chỉ biết lai rai một số danh ngôn của Bác, sau năm 1975.

****Không gì quý hơn Độc Lập, Tự Do.*** Câu bắt hủ Bác Hồ đã nói, tôi nghe đầu tiên. Đó là câu được nhắc đi nhắc lại, khuôn vàng thước ngọc, làm nền tảng cho cuộc Kháng Chiến chống Pháp, Mỹ, Ngụy. Cũng như Staline, Mao Trạch Đông, lời Bác nói ra là Chân lý Cọng Sản. Tôi thường nhẹ nhàng nói nửa đùa nửa nghiêm với bạn bè ở Huế, luôn cả với các Ông Cách Mạng: “Tuy Bác nói thế chỉ là có ý động viên cổ vũ tinh thần kháng chiến toàn dân; thực ra vẫn có cái quý hơn Độc Lập, Tự Do. Đó là Hạnh Phúc. Độc Lập Tự Do, cả hai là tiền đề để tiến tới Hạnh Phúc là cứu cánh, tuyệt đối. Nước ta, danh xưng CHXHCNVN, Độc Lập, Tự Do, Hạnh Phúc, xem khẩu hiệu nước đó thì biết.” Không ai có phản ứng gì, có vẻ đồng ý, tuy nhiên trúng không thể đòi khôn hơn vịt, tôi cũng biết thế. Có thể phạm tội phản giáo như xưa Galileo nói quả đất xoay quanh mặt trời. Chưa biết phải trái nhưng là tội bất kính.

*Dưới thời Pháp đô hộ ta, danh xưng và khẩu hiệu nước của Pháp là: “Cộng Hòa Pháp, Tự Do, Bình Đẳng, Bác Ái.” (Liberté, Égalité, Fraternité). Nước ta ở với Pháp lâu ngày, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, cũng có khẩu hiệu của nước. Tuy nhiên khẩu hiệu của Pháp rất chặt chẽ, logic lý luận. Tự Do đã hàm ý Độc Lập, trên bình diện quốc tế, nói Tự Do là đủ. Trong nước, từ đó muốn đi đến Hạnh Phúc con đường còn xa, và còn gian nan hơn Đường Tăng đi thỉnh Kinh ở Tây Trúc, có thể không bao giờ đến. Các chặng đường ở giữa là: Bình Đẳng, Bác Ái, vv... không thể thiếu. Hai chữ tự do, hai ý nghĩa: Bác Hồ nói tự do cho nước, cho Đảng; người Pháp nói tự do cho dân. Người Pháp thật thông minh chí lý, tránh Hồ ngôn loạn ngữ, nói năng bừa bãi. Hiện tại VN tuy là một nước Tự do, nhưng người dân VN không có tự do, không có bình đẳng, không có bác ái thì nói gì đến Hạnh phúc. **Tự do Dân chủ cho người dân không hề là mục tiêu yêu cầu CS và XHCN đề ra, là ‘quả cấm’ trong thiên đường Vô Sản chuyên**

chính. Bác Hồ do suy nghĩ một chiều, con đường sau Độc Lập, Tự Do Bác thấy đơn giản: Độc Lập, Tự Do, Mác Lê. Giáo Mác Lười Lê phải là bước quá độ. Những năm 1942-1943, Thế giới Chiến Tranh lần 2, Pháp bị Đức chiếm đóng. Chính Phủ Pétain của Pháp đổi danh xưng là: “Quốc Gia Pháp, Cần Lao, Gia Đình, Tổ Quốc” (Travail, Famille, Patrie.) Cũng thật thực tế hợp hoàn cảnh. Lúc đó Chính Phủ khuyến dân Pháp làm việc nhiều, để xây dựng Gia đình và Tổ quốc giúp đạt Hạnh Phúc. Có lẽ nước ta nên sửa đổi khẩu hiệu nước, ví dụ: “Đổi lập Tự do Hạnh phúc“, có đổi lập có tất cả bằng không chỉ là Độc lập Tự do Hết phúc, ‘ngu si hưởng thái bình.’ Việt Nam là một *nước Tự Do* (có chủ quyền) nghĩa khác với nước Việt Nam là một *nước có Tự Do* (cho dân). Đạo lý đó nói với Bác Đảng cũng như ‘Đổi Nguo Đản Cầm.’ Nói Mác Lê nghề của chàng, cây nhà lá vườn thì họ hiểu quá nhanh, đúng là **đỉnh cao trí tuệ**. Câu **“Không gì quý hơn Độc Đẳng, Tự Do,** cũng như khẩu hiệu nước: **‘Độc lập Tự do Hạnh Phúc,’** mang tính lừa gạt, cần thẳng tay gạch bỏ. Nước VN đã được giải phóng từ lâu song người dân thì mãi mãi chưa, chừng nào vẫn còn một đảng Cạo Sửa nhân danh XHCN áp đặt nền chuyên chính vơ vẩn, xóa bỏ quyền ‘tư hữu’ mà lại giành chiếm đoạt VN làm giàu, của ‘tư hữu’ riêng. Dân muốn gì CS còn có thể ban cho, nhưng đừng đợi đòi quả cấm ‘dân chủ.’

1. “Không lo dân đói, chỉ sợ lòng dân không yên,” là một danh ngôn bất hủ khác của Bác. Tuy nhiên làm Lãnh Tụ, không lo dân đói thì lo cái gì(!), để Nhà Nước no(?). Vô tình và tàn nhẫn như thế có xứng đáng là Lãnh Tụ, chôn già dân tộc không(!). Xưa vua Trần nhân Tôn(?) có bài thơ: “Thấy dân đói rét/rét mướt nghĩ mà thương“ ...khẩu khí khác hẳn. “Chỉ sợ lòng dân không yên.” Dân không yên thì dân làm tốt gì được Bác Đảng! Bác biết rõ, như các năm 1954-1956 đấu tố cải cách ruộng đất ở miền Bắc, Bác cho chặt giết chôn hàng ngàn vạn, dân sống trong khủng khiếp nhưng ai dám không yên! Trong một nước có Tự Do dân khi bầu lại sẽ có dịp gạch bỏ những kẻ vô trách nhiệm, đầu rỗng miệng rộng. Ở đây Bác Đảng đòi làm Cha Mẹ, không ai bầu lại Cha mẹ. Việt Nam ngoài Bác, Đảng toàn là đồ giả ngu cả nước, không no lo đói, truyền thống mới của dân tộc nước Đại Ngu xưa.

2. ”Khó khăn nào vượt cũng qua, kẻ thù nào đánh cũng thắng “ Bác nói vd. tiến lên XHCN, chống tham nhũng, tiêu diệt các đảng phái khác... ‘Nhĩ tử ngã hoạt,’ mày chết tao sống.

3. “Ý Dân là Ý Trời,” câu Tục ngữ từ xưa, có nghĩa Dân là chủ, Ý dân là mệnh lệnh, phải tuân thủ (cũng như câu ‘thiếp ý quân tâm,’ lòng chàng ý thiếp) nay Bác Đảng thay thế, in trong sách. Tục ngữ mới: **“Ý Đảng Lòng dân,”** trịch thượng: ý đảng theo lòng dân, lòng dân theo ý đảng? Ý Đảng là mệnh lệnh thi hành, lòng dân chỉ nói lên một biểu lộ ao ước, thèm khát, van xin bố thí, quá khinh bạc. Vua Bảo Đại, Phong kiến thời ấy mà còn nói lên được câu bất hủ được nhắc đời, kính phục: **“Dân vi quý Xã tắc thứ chi Quân (Đảng) vi khinh.”** Bác Hồ thua xa. Câu Tục ngữ mới cũng sản sinh ra danh xưng và khẩu hiệu nước: “CHXHCN Việt nam. Đảng lãnh đạo Nhà nước quản chế Nhân dân khổ chủ.” Đảng CSVN có gì là hay ho mà tự cho độc quyền xôi gấc(!): “Khi chưa thấy mặt ước ao, đến khi thấy mặt muốn cào mặt ra,” **Độc quyền đúng nghề! xây dựng XHCN** thì nay đã thất bại. **Độc quyền trái phép trái nghề xây dựng Tư bản** thì ‘lái xe không

bằng, xừ lạ chỉ đường, vô nguyên tắc, làm trước học sau, làm giàu cá nhân, khoe khoang sai sửa sai, tất yếu(!). Độc quyền làm thần thánh thì “tiền khả thông thần,” có tiền mua được cả thần, tham quan ô lại từ xưa ở VN không ai bằng Cộng sản.

4. **“Không sợ thiếu, chỉ sợ không công bằng,”** câu danh ngôn này thì cũng như không sợ đói, quen dần, như thiếu tự do, không chết được, tuy nhiên không công bằng thì năm ngón tay có ngón ngắn ngón dài. Ví như các Cán bộ thời đó tiêu chuẩn lương thực được chia ra dựa theo mức lương, từ cao xuống thấp các hạng: ABCDEG. Có cửa hàng C riêng phục vụ Cán bộ có từ phiếu C trở lên (ABC). Tôi lúc đó sau ít năm làm việc cần cù, được nâng lương hội đủ tiêu chuẩn được cấp một phiếu C, mỗi tháng mua thêm được một ít thịt cá, cà phê, chai bia, hộp sữa đặc, nửa ký đường, vài bao thuốc lá và linh tinh khác (tuy nhiên chưa có tiêu chuẩn xì gà, ba số 5, rượu sang, sâm nhung yến quế...) tại cửa hàng C với giá cung cấp, rất phấn khởi, thấy mình cách biệt hẳn với các Cán bộ cấp thấp; tuy vậy mỗi lần đi mua phải chờ chực lác đác vì hàng chưa về kịp, nhà neo người, đành thôi. ‘Ăn của rừng rưng rưng nước mắt.’

5. **“Nhà tan cửa nát cũng ừ. Đánh xong giặc Mỹ cực chừ sướng sau.”** Bác hứa. Nhà dân tan, cửa dân nát cũng ừ thì như câu không lo dân đói. Cực chừ sướng sau thì đúng, nay Đảng xe hơi nhà lầu khác dân. Đảng ngồi mát, ăn bát..., sướng sau.

*Nhiều lần Bác ân cần nhắc nhở các Thiếu nhi, cháu ngoan bé Hồ: **“Các vua Hùng có công dựng nước, Bác cháu ta phải ra công bảo vệ nước.”** Nói rất hay, nhưng tùy đối tượng xâm lược, nếu là đàn anh Trung Quốc, chửi anh em một sự nhین chín sự lạnh, có chút thua thiệt nhưng tinh thần Cộng Sản Quốc tế là bất diệt, trên hết: “Cộng Sản tứ hải giai huynh đệ.”

*Hai cuộc Kháng Chiến Thần Thánh của ta, câu này nghe mãi, ý nói hai cuộc kháng chiến Bác Đảng chống Pháp, Mỹ vừa qua. Xưa các tiền nhân ta từ Trung Vương đến Quang Trung cũng có chống ngoại xâm, tuy không Bác, Đảng thần thánh nhưng cũng được nhân dân ghi ơn, sùng bái thật lòng. Hồi đó nhân dân ta thực sự chống ngoại xâm với những phương tiện tự lực cánh sinh từ trong nước, không ai ở ngoài giúp đỡ. Cuộc Chiến tranh Cộng sản mới rồi thực chất là Trịnh Nguyễn phân tranh, nòi da xáo thịt. Hai bên đều có Thần Thánh trợ lực Cổ Vần, cung cấp toàn bộ vũ khí, bên Triệt Giáo bên Xiển Giáo như ở Phong Thần. Nga Tàu Thế giới Cộng Sản bên này, Pháp Mỹ Thế giới Tự Do bên kia. Cuộc đấu trí là của họ. Việt Nam chỉ là bàn cờ chiến trường. Chung cuộc Nga Tàu thắng, Pháp Mỹ thua, tuy vậy dù ai thắng ai thua thì Việt Nam cũng là Độc Lập vì vào thập niên 70 ở Thế kỷ 20 đó, Chế độ Thuộc địa đã cáo chung vĩnh viễn toàn bộ trên Thế giới. Các dân tộc được giải phóng phải tự lo liệu giải phóng người dân trong nước họ để có đúng ý nghĩa: **“Nước có Độc lập và dân có Tự do.”**

*Nghĩ lại chỉ có một câu Bác thường nhắc nhở các cán bộ ngành Y Tế là nghe được nhất: **“Thầy thuốc như mẹ hiền.”** Tiếc thay đó là một câu đạo văn Tàu “ Lương y như từ mẫu.” Nghe nói thơ văn của Bác hay toàn là nhờ làm dùm hoặc nhận vợ. Chuyện bình thường. Cũng như: ‘Thập niên đăng hỏa, Tam thập nhi lập...Bát thập châu trời, Trăm năm trồng người.’

*Mặt khác, có nhiều câu điều cốt người ta gán cho Bác, Bác vô tình. Ở các nước có Tự Do, các người làm Chính Trị, Tổng thống, Thủ Tướng, Bộ Trưởng ... thường là mục tiêu chỉ trích chính sách, xuyên tạc lời nói, hí họa châm biếm cá nhân... của giới báo chí truyền thông (nhiều khi chỉ để câu độc giả hiếu kỳ), ngay cả bị một số ít dân chúng tức giận chà đạp hình ảnh, ném cà chua, trứng thối vào người... Họ vẫn tươi cười, giữ nhã nhặn bình tĩnh, xứng đáng là người Lãnh Đạo; tỏ ý bức tức, không kiềm chế được mình là tiêu tan sự nghiệp Chính Trị. Bài xích, chế riễu, biếm họa... cho lắm.” *Hữu xạ tự nhiên hương*, “ có cơ nguy quảng cáo không công cho thiên hạ, vì sự thực lại là khác, dân biết. Trường hợp Bác Hồ cũng vậy thôi. Làm Chính Trị thì kẻ khen người bôi nhọ, phải chấp nhận dù là Ông Trời (mà lắm khi vẫn bị tố khổ không mất, bất công, cay nghiệt...). Nổi sùng thì đừng làm Chính Trị. Chẳng hạn các bài suy tôn Bác mà cũng bị trẻ con “Si Nhi bất úy Hồ” hát vắn vẹo: “ HCM làm cho nước VN ~~quang vinh~~ điều linh. Tên Bác, Đảng cũng bị lén lút sửa sai, dân ta hay làm vậy dù không ác ý. Đảng Cao sửa, Cáo Sói, Chôn Sống...Hồ/Chôn Chủ Tịch, Hồ bắt Gà...Hồ chó Minh, chó mực. Tên sau này xảy ra lúc tôi công tác ở Sài gòn. Một cô Thư ký Văn phòng trong cơ quan đánh máy một bản thông báo mời họp. Dưới ghi ngày tháng: **TP Hồ chó Minh, ngày...tháng... năm**. Tôi cầm đọc phát hiện chỗ sai liền nhẹ nhàng chỉ cho cô ta sửa lại. Cũng may bản Thông cáo chưa phát ra, tôi tình cờ đi vào Văn phòng được đọc trước tiên. Cô Thư ký hoảng hốt tái xanh mặt, có vẻ thành thực, xé bỏ cả. Cả tháng sau suy nghĩ mãi tôi vỡ lẽ là trong bản phím máy chữ, hai chữ /i/ và /o/ nằm kề nhau, chữ /chí/ đánh lộn ra /chó/. Biết đâu đó lại là một chữ được dùng rất “đắt,” rất “chết.” Cũng có thể cô Thư ký đã biết chữ ‘chó’ này từ trước và vẫn bị ám ảnh nhập tâm cho nên dễ lẫn lộn. Nhiều người biết Bác Hồ lúc sinh họ Nguyễn, hoạt động Cách Mạng đổi tên họ nhiều lần, tên cuối cùng Bác chọn họ Hồ, là Hồ chí Minh, nghe nói là tên một người Hoa vừa chết (!), Bác lấy giấy tờ dùng đi lại, hoạt động. Thì cũng chuyện thường, ‘kim thiên thoát xác,’ kể ve sầu đôi vò xưa nay hay dùng, **đầu sao Hồ chủ Tịch lý lịch không rõ ràng**. “Hồ“ là chữ Hán có gần 20 nghĩa, cách viết khác nhau. Những nghĩa có dùng trong tiếng Việt là: Hồ ly, hồ điệp, hồ cầm, hồ lô, hồ thi, hồ tiêu, hồ đồ, giang hồ... Nếu không rành chữ Hán phải chiết tự theo tiếng Việt: “ Hồ chí Minh“ là “Hồ chính Mi“, thì có thể biết cảm tình của Bác, loại một.

Quá Lãng Hạ Xa.

Năm đó tôi cùng đi với phái đoàn Trung Tâm Mắt TP HCM ra Hà nội họp Ngành. Ra Hà nội lần này tôi mượn được một xe gắn máy Honda của bà thím bên vợ là Dược sĩ ở Cục Vật tư bộ Y Tế. Xe rất tốt, tôi có dịp đi thăm lại các ngõ ngách ở Hà nội mà tôi đã sống những năm trước 1954. Ở khu phố cũ, 36 phố phường, quanh hồ Hoàn Kiếm không có gì thay đổi, nhưng ở các vùng ngoại ô năm ấy đã có nhiều cao ốc chung cư trông khác hẳn xưa. Đường sá Hà nội tôi không cần dùng bản đồ, Hà nội không quá lớn. Sáng hôm đó tôi đi xe từ Hồ Tây đi ngang lăng Bác xuống phố. Trước lăng là Quảng trường Ba Đình rộng lớn, nhìn hai bên vệ đường không có bảng cắm vào. Đàng xa xa tôi thấy một hai chiếc xe đạp cùng chiều đã đi quá lăng gần ngang chùa Một Cột. Tôi tiếp tục phóng xe, giữ tốc độ bình thường tuy đường ở đây rất vắng lặng, hai bên đường chỉ là các bụi cây thấp cắt tĩa gọn ghẽ xen kẽ những cỏ thụ lớn. Bỗng nghe còi huýt một tiếng, tôi giật

mình thì thấy ngay trước mắt hiện ra một người mặc sắc phục có vẻ Công An Cảnh Sát ra hiệu chặn xe. Anh ta lễ phép chào tôi rồi hỏi thẻ Chứng Minh Nhân Dân, thẻ chủ quyền xe. Hồi đó lái xe dưới 50 phân khối không đòi hỏi bằng lái. Thay vì xuất trình các giấy tờ trên, tôi lại đưa cho Anh ta xem giấy Công vụ lệnh đi từ TP HCM ra Hà nội công tác và vé máy bay khứ hồi kèm lời xin lỗi vô ý đi ngược chiều vì từ trong Nam ra lạ đường, mong được thông cảm. Người mặc sắc phục nửa dân nửa bộ đội tay cầm sổ nhỏ lạnh lùng nói: “Anh không đi ngược chiều nhưng qua lãng Bác không tắt máy xuống dất xe. Nộp phạt hai mươi nghìn đồng“. Tôi biết lỗi, đã là Cán bộ mà đi qua lãng Bác không chịu xuống xe, cũng như lần trước đi công tác từ Huế ra Hà nội tôi không đến viếng Lãng. Lỗi nặng, số tiền phạt khá lớn, tôi móc túi lấy tờ bạc năm nghìn đồng nhỏ nhẹ đưa Ông Cảnh sát: “Tôi biết lỗi nhưng nhiều quá sợ thiếu tiền, Anh vui lòng cầm tờ 5 nghìn này, thôi đừng biên phạt. “Tôi hồi hộp, tội hối lộ nhân viên công lực lại còn nặng hơn (!). May thay Anh ta vui vẻ cầm, nhét luôn cả sổ vào túi, bắt tay thân thiện: “Cám ơn Anh, chào Anh, lần sau gặp lại.“ Tôi quay xe lui, định nổ máy chạy vòng Quảng Trường thì người Cảnh sát gọi lại, chỉ tay về phía trước niềm nở: “Thôi Anh cứ lên xe, chạy thẳng qua Lãng cho chóng, không sao“. Và tôi đã làm theo đúng chỉ dẫn, phóng xe chạy thẳng qua trước lãng Bác mà không gặp trở ngại nào thêm. Xuống đến Phố Tây, tôi dừng xe bên vệ đường, tắt máy, khóa cổ xe rồi bước vào một nhà hàng sách. Đang đẩy cửa bước vào tôi cẩn thận nhìn lui ra vệ đường thì thấy một người đàn ông đang cúi húi nơi tay lái xe. Tôi vọt chạy ra la oai oái, người đàn ông bỏ chạy ngay lập tức. Nhìn lại xe thấy cái mặt nạ xe bị tháo gần rời, cố lắp lại vẫn không khít chặt như cũ.

*Tôi về trả xe cho hai vợ chồng bà thím, Ông là Sĩ quan cấp Tá lớn trong Quân đội Nhân Dân, tôi kể lại câu chuyện lãng Bác. Ông Chú gật gù và trách tôi: “Anh đưa nhiều quá, cho nó một nghìn là đủ, hai nghìn thì họ quá mừng rỡ, không cần nhiều đến thế”. Về cái mặt nạ ở xe thì ông cho biết ở Hà nội xe gắn máy thường bị tháo gỡ các đồ phụ tùng trang sức làm đẹp xe, phải ra chợ trời tìm mua lại. Chuyện qua nhưng cho đến nay tôi vẫn thắc mắc con đường chạy qua lãng Bác không thấy bảng chỉ dẫn rõ ràng cho bộ hành và xe cộ các loại chấp hành, cũng có phần tắc trách. Thực tình mà nói tôi không chê trách gì Ông Cảnh sát đã phạt tôi không ghi giấy biên nhận vì tôi biết Cán bộ Công nhân viên chức hồi đó lương bổng rất thiếu thốn, đồng bệnh tương lân, tôi thông cảm. Chính tôi có lỗi, chỉ có điều gây hài là Ông ta núp đầu đó trong bụi nhảy xổ ra như Lục vân Tiên (khiến Nguyệt Nga, trong truyện cũng không kịp trở tay). Tuy nhiên có một điều cơ bản làm tôi suy gẫm qua các sự cố kể trên: đó là lòng kính mến thực sự hay giả tạo của Cán bộ các cấp đối với Bác Hồ. Ông Cảnh sát, tôi không đòi hỏi đã tình nguyện chỉ đường cho hươu chạy, cho tôi phóng xe qua lãng, “**Hữu tiên sử đắc quý thôi xa**“, có tiên khiến được quý đầy xe, bác hơn Bác, lòng kính trọng Bác tuyệt nhiên Ông không có, dù một chút chèo. Ông bà Chú thím của tôi, chức vụ cao cấp trong Đảng, Quân đội, Nhà Nước ta cũng không hề tỏ tức giận, ít ra là có ý kiến phê bình khi nghe tôi kể chuyện người Cảnh sát đã cho phép tôi vô lễ chạy xe qua lãng. Họ chỉ nhận xét là tôi không cần thiết cho tiền quá nhiều. Phái đoàn Mắt TP HCM ra Hà nội cũng không viếng lãng Bác. Xem ra sự suy tôn Bác Hồ mỗi khi lễ lạc toàn là trò hề giả dối, lừa lọc, trong thâm tâm là thờ ơ khinh ghét. Thật trái ngược với trước bàn thờ các vị Anh hùng dân tộc xưa, **Hai Bà Trưng, Trần hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung... nhân dân thực**

lòng cúi đầu tôn kính. Riêng tôi nghĩ lại tình cờ tồn mất mấy ngàn bác song nhận thức được đau là sự thật. Mới đây đài Hà nội chiếu kỷ niệm 119 năm sinh nhật Bác Hồ, đoàn văn nghệ ca hát nịnh nọt nhảy nhót như ma trành vây quanh Thần hồ nhưng bên trong chắc tình cảm rỗng tuếch. Bên Nga nhiều thành phố kỷ niệm tung bưng sinh nhật người công dân vĩ đại này.

Phần 2: Mặt Trận Tầm Quất

“Mấy đời bánh đúc có xương. Mấy đời Cọng Sản lại thương dân nghèo.”

***Bối cảnh Lịch Sử.**

Thế kỷ thứ 19 là thế kỷ các nước phương Tây có trào lưu tìm khai thác thuộc địa. Các nước Anh, Pháp, Tây ban Nha, Bồ, Hòa Lan... trá hình buôn bán, truyền đạo đã chiếm làm thuộc địa trọn lục địa Phi Châu, qua Trung Đông, Ấn Độ xuống Đông Nam Á với chiêu bài khai hóa văn minh cho các dân tộc lạc hậu, Việt nam cùng chung số phận. Giữa Thế kỷ 20 lại hình thành trào lưu đối ngược, ‘*giải thực*’ trao trả Độc Lập. Sau Chiến tranh Thế giới kỳ 2 (1939-1945) ở Việt Nam Pháp bị Nhật lật đổ đêm 9/3/1945, Việt nam thu hồi Độc Lập. Đến tháng 8 Nhật đầu hàng Đồng Minh Anh Mỹ và không lâu sau Việt Minh làm Cách Mạng tháng 8 (19/8/1945) cướp Chính quyền từ tay Chính phủ Quốc Gia Trần trọng Kim, cầm quyền được 5 tháng. Người ta nói Nhật trước đó có gặp vua Bảo Đại, đề nghị giúp dẹp Việt Minh khi đó chỉ có gây gộc, mã tấu hoặc giúp khí giới, súng ống. Vua Bảo Đại đã từ chối, không muốn trong nước đánh giết nhau và cũng tin tưởng Việt Minh không có dã tâm. Nhiều người nghĩ nhà Vua đã tính toán sai. Lẽ ra nhà Vua phải tranh thủ trước. “***Hại nhân chi tâm bất khả hữu, Phòng nhân chi tâm bất khả vô,***” lòng hại người không nên có, bụng phòng người chẳng nên không. Xem như vụ Cán bộ Việt Minh lừa gạt các Thanh thiếu niên thường tập họp múa gậy học võ theo phong trào lúc thời đó, dẫn họ đi đánh thành Đồng Hới mà họ không tự biết, khi biết thì đã muộn. Cũng may, lính Bảo an giữ thành không bắn trả, bằng không chết cũng nhiều. Sự kiện VM mượn đầu heo nấu cháo đánh chiếm thành Đồng Hới và giành chính quyền như thế nào chắc cũng có thể xảy ra tương tự tại nhiều thành phố khác ở Việt Nam trước khi vua Bảo Đại lai giáp qui hàng. Lúc đó ở đâu biết đấy. Nghe nói ở miền Nam còn tệ hơn, giết nhiều.

***Tuy nhiên qua 1946 Pháp trở lại,** mượn danh nghĩa ngăn chặn Cọng Sản Chủ Nghĩa bành trướng, mong chiếm lại Việt nam ít nhiều và được Anh Mỹ thỏa thuận nhằm ủng hộ giải pháp Chính phủ Quốc Gia cho một nước Việt Nam Độc lập đứng về hàng ngũ Thế giới Tự do, chống lại Việt Minh lúc này nhanh chóng rút lên Chiến khu. Pháp mất Việt Nam rất tiếc, muốn vớt vát song gương vỡ khó lành, nước đổ khó thu, trào lưu Thế giới đã đổi mới. Ngày 6/12/1947 Cựu Hoàng Bảo Đại và Cao Ủy Pháp Émile Bollaert ký Tuyên Cáo chung ở Vịnh Hạ Long. Pháp trả lại Độc Lập cho Việt Nam, một Việt Nam Thống nhất Bắc Trung Nam. Một Chính phủ Quốc Gia Lâm Thời được thành lập và ngày 15/6/1948 lá cờ Quốc Gia màu vàng, ba sọc đỏ được kéo

lên đỉnh cột cờ phủ Toàn Quyền Pháp ở Hà nội tượng trưng cho nền đô hộ Pháp, Kỳ đài Huế, Tòa Thị Chính và Dinh Gia Long, Sài gòn. Ngày 8/3/1949 cựu hoàng Bảo Đại ký với Tổng thống Pháp Vincent Auriol hiệp định Élysée, tại Paris, **chính thức giải kết hòa ước bảo hộ năm 1884**. Trong khi đó Cụ Hồ ở Chiến khu Rừng núi Việt Bắc, chỉ chờ ít năm đến khi Mao Trạch Đông chiếm trọn Tàu lục địa (10/1949), sát cạnh tích cực giúp đỡ thì thế lực mạnh dần. Nga Tàu giúp bên này thì đổi lại, Mỹ cuối cùng, từ thập kỷ 60 buộc phải nhảy vào giúp bên nọ. Pháp Mỹ xa, Nga Tàu gần, lực lượng dằng co nhiều năm cho đến khi ‘chết hai còn một’. Bên ngoài Thế giới, trào lưu giải phóng Thuộc địa tiếp diễn nói chung êm thấm. **Liên Hiệp Quốc, thành lập năm 1945**, sau Thế Chiến 2 và các Hội viên đầu tiên ngoài Anh, Mỹ, Pháp, Nga, Tàu... lại còn các nước thuộc địa cũ vừa thu hồi Độc Lập: Ai Cập, Ấn độ, Iran, Iraq, Phi luật Tân, và rồi Afghanistan 1946, Pakistan 1947, Miến 1949... Indonesia 1955, Kampuchea, Lào 1956, Ma rốc, Tunisia, Algérie 1963... Việt Nam 1978 (VN là nước **Thuộc địa cũ duy nhất vào LHQ thông qua Đảng Cộng Sản**). Cho đến thập kỷ 70, “Bất chiến tự nhiên thành“, ai cũng Độc Lập, chính sách thực dân thuộc địa qua một thời gian khá dài đã lỗi thời.

* Sau Thế chiến 2 (1939-1945) trong khi các Đế Quốc cũ từ bỏ thuộc địa thì Liên Xô lại thừa dịp bành trướng thế lực sang các nước Chư hầu Đông Âu: Ba lan, Đông Đức, Tiệp... mãi sang đến thập kỷ 90 thì Cộng Sản Thế giới nội bộ tan rã, do lạc hậu. CS Âu Châu vẫn còn đó nhưng hội nhập với toàn dân trong đời sống chính trị chung, xây dựng đất nước, *thời lý luận* là lực lượng theo tư tưởng Mác, Lê, Hồ *do đó đương nhiên Lãnh Đạo*. Đời nào cũng còn những kẻ ngoan cố. Xem ra “**Mười phần Cộng chết còn ba, chết hai thêm một mới ra Thái bình**.” Giáo lý CS không có sức thuyết phục và ngày nay trên Thế giới đông đảo văn minh và rất tự do dân chủ trong sự chọn lựa Thể chế Lãnh đạo thông qua tổng tuyển cử lương thiện **chỉ còn bọn “Tứ Nhân bang”, cố bám quyền lực nhờ dùng võ lực!** bọn bốn người, do Việt Nam, CH Tỹ Phú XHCN Pắc Bó lãnh đạo, kẻ theo đảng cấp huyền đai, đó là:

1. Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam.
2. Cộng Hòa Dân Chủ Nhân Dân Triều Tiên.
3. Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.
4. Cộng Hòa Cuba.

Việt nam “Óc văng, lưỡi thoảng“, búng treo tiên nhanh tiên mạnh lên **Xạo Hội Chủ Nghĩa**, ‘mập mờ đánh lặn con đen’, nhưng **nói trước bước không qua**, làm trò cười cho Quốc tế. Trung Hoa để cho làm, xem Việt Nam như là một con rối và “*làm ả ngả mặt lên*“, Việt Nam sẵn lòng nhường thêm đất đai lãnh thổ và ưu đãi Kinh tế cho các đàn em dưới phẩm trật. Theo sự đánh giá trong và ngoài nước, hiện tại Việt Nam đã tiến nhanh tiến mạnh bắt kịp kẻ thù Tư bản, vượt quá xa bỏ Chũ Nghĩa Xã Hội ở mãi đằng sau, mất bóng dạng.

Kộng Sản Việt Nam cướp Chính quyền năm 1945 đến nay đã được 64 năm (1945-2009) cũng ngang thời gian Pháp đô hộ toàn cõi Việt Nam. Thời gian đủ lùi xa và lâu dài để ta có thể sơ kết tổng kết đánh giá toàn diện CSVN, chính sách, nhân sự, thành tích...

***Đảng CS Việt Nam.**

"Giết người chôn sống thời quốc loạn. Đầu trộm đuôi cướp giữa thái bình.
Quang vinh (CS) danh xứng tài thổ phi. Tiêu nhân đắc chí ty anh hùng."

"Kọng chi sơ Tính bốn Ác. Tính tương hận Tập tướng Bác " (Tam tự Kinh 2009). Không ác không phải là Việt Kọng. "Sát nhân bất trát nhân," không nháy mắt. Cao điểm đầu tổ chôn sống nghe các người Bắc 75 kể lại là cuộc Cải cách ruộng đất ở miền Bắc kéo dài các năm 1954-56, "Trí Phú Địa Hào đào tận gốc tróc tận rễ," sau đó miền Bắc thuần giống Cộng. Ngựa quen lối cũ, cao điểm chôn sống điển hình ở miền Nam là cuộc chôn sống Tết Mậu Thân 1968 do Đảng "Mậu Thân" thực hiện ở Thành phố Mậu Thân nằm gần giới tuyến. Tôi nghe nói Việt Kọng thừa nhận có các hố chôn sống tập thể vì sự thật rành rành, nhưng cho rằng do quần chúng nổi dậy diệt bọn ác ôn tay sai, kê cả các GSBS Đức nợ máu! do bộ đội CS chôn dìm những người bị bom đạn Mỹ Ngụy rơi trúng, do cấp nhỏ tùy tiện hành động. Nhiều người khác nghĩ rằng người Huế, quần chúng Huế xưa nay 'Tính bốn Thiện,' hiền hòa, không có vấn đề 'Tính bốn Ác' và lúc đó đánh nhau đang dữ dội, chỉ lo núp tránh, không lo thiên hạ sự; các nạn nhân bị chôn sống đều bị trói quặt tay dính chùm, dấu ấn 'DNA' của VEM độc chiêu bản môn dễ nhận biết. Một học sinh, trốn thoát thủ tiêu trong toán thiếu niên bị VC bắt đi dân công đào hố tưởng để phòng thủ, chiến đấu không ngờ dùng chôn sống, từng toán nạn nhân xích chung, bắn hoặc đâm ngã người đầu rồi đẩy tất cả còn lại dính chùm xuống cũng cả chục hố tập thể, đã kể lại, lính CS hồi thúc ráo riết:" nấp (lấp), nấp nhanh lên. Địt mẹ, nấp đi mày! " (Huy Phương, Đặc san QH/DK, 2009, bắc Cali, tr.139) và cấp nhỏ cấp lớn gì cũng làm theo kế hoạch, dưới ác, trên vừa thâm vừa ác.

* Sau 1975 các Trại học tập cải tạo nghe nói rất khe khát và rất nhiều Trại viên đã mất mạng với Bác Đảng. Nhiều người đã ở tù hai nơi cho rằng trại tù học tập cải tạo năm 1975 (khi thế giới đã rất văn minh) của CS giam Ngụy lại còn địa ngục trần gian hơn trại tù Côn Đảo trước 1945 của Pháp giam tù những nhà ái quốc Việt Nam. Các Trại viên Ngụy học tập cũ nay tình cờ được xem phim tài liệu đài CSVN chiếu lại lịch sử 113 năm trại tù Côn đảo đặc biệt kể lại hoàn cảnh trong tù các đồng chí Cộng Sản, thật kinh khủng, tuy nhiên chẳng thấm vào đâu so với các trại tù cải tạo ngụy sau 1975 ở rừng rú ma thiêng nước độc mà họ là các Tù Trại viên. "**Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ**": Rét không đủ mặc, đói phải bắt thêm côn trùng để ăn (là chuyện không có ở tù Côn Đảo), bệnh hoạn, chết chóc, giam kín hoặc bụng đói thi đua lao động XHCN và hòng súng chĩa lăm le nhả đạn của các Cán bộ CS 'i- tờ' gác tù, nét mặt lăm li nợ máu, đầy xéo tinh thần thể chất, lại còn viễn ảnh liên lụy đến lý lịch gia đình con cái góc đầu hết nổi. Trại tù Côn Đảo khủng khiếp nhưng trong phim tài liệu của CS cũng chiếu mô tả vùng bờ biển âm mát, cây cỏ xanh tươi, các tù nhân vẫn luôn ra ngoài, các dãy trại tù trông bề ngoài như những trường tiểu học. **Các tù nhân đoàn kết**, bướng bỉnh phản đối sự đối xử thô bạo của nhân viên canh tù, cãi vã, "đĩ khóc tù van", làm reo, đe dọa tuyệt thực, vút đồ thức ăn, nhiều lần gởi yêu sách lên nhà cầm quyền Pháp đòi phóng thích tù nhân và họ cũng được thỏa mãn, mỗi đợt trả tự do năm sáu trăm người như vào các năm 1936,7,8 vv... Họ lại còn tổ chức sống như một xã hội nhỏ, vẫn theo lời kể của phim tài liệu, tự cai quản: có phân ban ngành, học tập sinh ngữ, giáo dục lý luận CM, kết nạp đồng chí, làm văn nghệ, diễn kịch, ra báo (Tạp chí Côn đảo...), huyền thoại Côn đảo. Nghe bắt thêm. Các Trại cải tạo súc vật sau 1975 của CS giam Ngụy có nợ máu được vậy còn

khuya, bên Thiên đường, bên Địa ngục thấy rõ, dọm trốn là có thể bị bắn bỏ thầy ở rừng xanh, lộ về tí bất mãn chế độ, học tập yếu, là ở lại dài dài. Tuy nhiên **ai cũng thông minh vì là có máu ngụy**, học một biết mười, thầy i-tờ mau hết chữ, dạy lui tới, lại chịu đựng, một hai: “báo cáo Cán bộ...” mĩa mai ngọt xót, ‘tránh bãi phân trâu chẳng xấu mặt nào’; hoặc thể cùng tinh thần quá sa sút, thể chất quá bệnh hoạn không thuốc men, chẳng phản kháng ai, chỉ chọn cách âm thầm tự vẫn, khỏi liên lụy đến bạn bè đồng ngục. **CS canh tù tinh vi, thâm hiểm, cuồng tín, lạnh lùng không hời hợt như tụi Pháp, Mỹ, Ngụy** lắm khi còn sợ tù nhân Côn đảo quậy phá và để họ yên với nhau trừ trường hợp ai đó quá bướng bỉnh. Các Tù ngục học tập cũ còn sống sót đã viết lại cả chục ngàn hồi ký, thực cảnh gấp trăm ngàn lần "Nhật ký trong tù" của Bác, còn đó đời đời đọc rồi mới biết, mô tả sự tàn ác rừng rợn ngu đần muôn vẻ của CS quản giáo ngục cải tạo súc vật ngụy. Ở trại Côn đảo tù nhân không ai bị xem là súc vật. Cáo Sói súc vật thì lại tưởng mình là thần thánh quản giáo. Phim tài liệu này của CS về Trại tù Côn đảo cũng có chiếu các đoạn dân chúng Sài Gòn xuống đường biểu tình chống Chính phủ Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu. Hồi đó dân chúng, nhiều hoặc ít, hay biểu tình ầm ĩ mỗi khi họ không đồng ý với Nhà nước, dù phải dù trái, *đó là dân chủ*, và báo chí tường thuật đầy đủ, trong ngoài nước đều biết, đó là biểu hiện nền dân chủ thực sự, dựa trên sự thông tin chính xác, không che dấu, nay thì CS cấm triệt để, cả hai, gọi đó là phá hoại dân chủ(!), phản Cách mạng, bất mãn chế độ. Bất mãn Chế độ thì sao? là tội ư? Cũng đúng nhưng cũng vì dân bất mãn mới biểu tình. Tuy vậy xét cho cùng không thể trách Diệt Cộng cuồng tín. Giáo lý đấu tranh giai cấp Cộng Sản Quốc Tế kêu gọi áp đặt “nền Chuyên chính Vô Sản” (giai cấp Vô sản, đứng lên đập tan xiềng xích và nắm *chuyên* chế quyền *chính*) trên bình diện toàn cầu, trước tiên phải *diệt trừ* đối lập trong lẫn ngoài Đảng, “**Nghịch ngã giả Thù**” không theo là kẻ thù. Luật Cáo Sói Bàng môn Tà phái: ‘Thuận sống chống chết.’ Lỗi là lỗi chung. Kọng sản là chủ ta, không là bạn ta.

*Về Chính sách Kinh tế, CS nói **yêu nước (phải) là yêu Xã hội Chủ Nghĩa**, và ngược lại. Thi cũng như Lenin định nghĩa: ‘Cái gì có lợi cho Cách mạng (CS) là đạo đức’. Câu này tiếc thay nay ít được nhắc đến, có vẻ đã thay đổi tình yêu, song là câu đầu lưỡi ngay sau 1975. Nhiều người nghe tức tối vì tình yêu không thể miễn cưỡng, dù đúng sai. Tôi nghe kể chuyện một Bác sĩ Việt kiều ở Mỹ về thăm quê nhà, ghé vào BV Huế thăm lại Khoa cũ, được tiếp đãi nồng hậu. Sau đó có thết đãi, trong lúc trò chuyện vui về ông BS Việt kiều đột nhiên hỏi Ông BS Cách Mạng, Trưởng Khoa: “Cụ Phan bội Châu, nhà Đại Ái quốc yêu nước ai cũng biết, Cụ có yêu XHCN không?. “Mọi người đều lo ngại, thỉnh không ‘khơi tổ ong nọc, chọc ổ kiến lửa’. Việt Cộng làm gì thầy kệ họ ‘đèn nhà ai nhà ấy rạng’ công đâu lo chuyện VC. Như “Có tức đám ngục mà chết, có phiền lên cầu Trường tiền (gần đó) mà nhảy,” đừng làm liên lụy người khác. Dù sao xét cho cùng, XHCN tuy bị cho là ảo tưởng nhưng cũng có những điểm nhiều người khen tốt, nếu không do áp đặt. **Nói chung XHCN là Nhà Nước nắm tất cả Sản xuất, Phân phối**, không nhằm thu lợi nhuận mà nhằm bảo đảm cho toàn dân được chia sẻ công bằng và hợp lý lương thực, hàng tiêu dùng, dịch vụ và phúc lợi. Điều gây hư sự là Đảng Lãnh đầu xía vào giành đầu xây dựng XHCN, ai xen vào tội rất nặng, mà CS đã nói là làm.

*Hiện tại sau hơn 1/3 thế kỷ CS quản giáo toàn bộ đất nước đại bộ phận nhân dân lao động sống trong cảnh túng thiếu, vất vưởng đến mức con đợ vợ bán. Kêu Trời Trời xa, kêu Đảng Đảng còn xa hơn, bắt đền Bác Bác đã vào Lãng, tâm lý chung là hoang mang, đất nước không có chiến tranh, nhân dân cần cù, tài nguyên phong phú biến đâu mất tiêu như trò ảo thuật, gió vào nhà trống, và dân cực lai hoàn cực. **Thì ra công anh công cóc, Cốc mò Cò xơi**. Tâm lý chung của mọi Đảng viên, đã thành tập quán, là mách bảo, cấu kết, giằng xé, ‘thiên tài nhất thì’, cố hối lộ tham nhũng vợ cào mau lệ tiền của, tâu tán hoặc gởi Ngân hàng nước ngoài, dù có tù tội sau khi được thả, hưởng thụ suốt đời. Đặc biệt tập đoàn cá mập Bộ Chính trị tài sản cá nhân tính ra lên đến tỷ phú đô la Mỹ. Ăn Cấp tinh vi, liêu lĩnh, nghiệp đoàn làm ăn trắng trợn, ai dám nói(!) . Ở với CS có mồm cấp có nắp đậy, “Minh triết bảo thân“. **Nhân sự thoái hóa đến vậy, là tất yếu cho nên người ta nói XHCN chỉ là một hoang tưởng**. Cộng Sản thiết kế XHCN, tiếp đến Tư bản họ nghĩ rất khoa học, chặt chẽ, tuy nhiên “Người tính, Trời định“, họ không nghĩ đến yếu tố con người, “Tập tương viễn“ làm hư hỏng mọi việc. Yếu tố nhân sự quan trọng hàng đầu; xem như câu chuyện Hội đồng chuột lên kế hoạch treo lục lạc vào cổ mèo, ý rất hay nhưng thiếu nhân sự thực hiện, thử để mọi người cùng làm xem sao!

*Về đạo đức Cách mạng thì coi mặt đặt tên: theo Hồ sơ lý lịch Đảng ~~Lao Động~~ Lừa Đảo Việt Nam là tên cũ. Đảng Kọng Sản VN ‘**buôn thần bán thánh,**’ tự xưng mình thần thánh, quang vinh, anh minh, đỉnh cao trí tuệ của loài người tiến bộ để lèo bịp, bắt nhân dân nghi lễ mê tín tôn thờ, lại mạo nhận đại diện toàn bộ giới Công nhân, thợ thuyền để độc quyền bóc lột sức lao động rồi bỏ rơi, lại rêu rao Độc Lập Tự Do Hạnh Phúc bánh vẽ lừa gạt nhân dân ăn, hô hào góp chung tài sản, lại của chung dùng riêng, hô hào XHCN nhưng lại đánh cắp làm giàu bản thân, đàn áp bịt miệng và rất quan trọng phản bội các chiến sĩ, các đồng chí chân chính đã hi sinh vì họ, các Đảng viên trong sạch đang sống tuổi già thiếu thốn đã cống hiến trọn đời cho lý tưởng Cách Mạng Vô sản cao xa mà họ thành thực tin tưởng. Do trên có thể kết luận:

“Đảng Cộng Sản Việt Nam là một Đảng khốn nạn“

Đảng viên, nhất là lớp trung niên và trẻ, nhiều người có tâm huyết cũng đau lòng thừa nhận Đảng họ là khốn nạn, quá sức thoái hóa thối nát. Số phận nhân dân Việt Nam thật hẩm hiu phải **sống với một đảng đĩ dối hút máu quá trời**. So sánh với đảng CS Cao Mên, Polpot, Insari, đó là một đảng man rợ diệt chủng, nhân loại nguyên rủa, lên án song không khinh bỉ vì họ ngu dốt cuồng tín nhưng thành thực trong lý tưởng của họ, không dối gạt ai. Đảng CS Cao Mên không phải là một đảng khốn nạn. Pháp thực dân cai trị ta xưa, bắt bớ, tù đày, xử bắn dân ta (nhưng không chôn sống), bóc lột tài nguyên, song không tham nhũng cá nhân. Nền bảo hộ Pháp là tàn ác nhưng không là khốn nạn. Các Vua chúa xưa cai trị khi tốt khi xấu, nền quân chủ lạc hậu nhưng thành thực, không dối gạt, tuyệt nhiên không là khốn nạn. Khốn nạn là một “tù” rất nặng nhưng cũng phải dùng cho Đảng CSVN cai trị dân ta **yũ phụ như Pháp 100 năm trước và giống hệt Pháp luôn coi dân VN là bán khai, không thể có ý thức dân chủ, không thể có nhân quyền** như các dân tộc văn minh khác mà phải không ngừng tuyên truyền, quản giáo, cải tạo, nhằm bóc lột mà thực tế còn tệ hại hơn nữa, giả nhân nghĩa kẻ lẽ thành tích vĩ đại, ‘cho một lót mười’, công

on bóc lột trời bể gấp bội Pháp. Xưa thực dân Pháp thống trị ta, ta bị trị, nay **Đảng CSVN cù hủi thay thế Pháp làm giai cấp thống trị**, nhân dân ta vẫn là dân bị trị. Lúc Pháp cai trị ta cho đến năm 1945, dân ta ít, tài nguyên nước nhà chưa có phương tiện hiện đại khai thác được bao nhiêu, vẫn còn đó y sì, Pháp chưa xơi múi được gì nhiều, vợ vẫn các tiệm buôn Tây, khai phá các đồn điền cao su, mỏ than Hòn gay lộ thiên, xi măng Hà tiên... mà cũng chẳng được bao nhiêu, công ty xí nghiệp ít, ta chưa xuất khẩu thương mại được gì đáng kể, mà chỉ lật vạt qua Pháp và mua hàng hóa toàn của Pháp; Pháp cũng có bù lại làm đường sá, xây cầu cống, cho giáo dục và y tế hoàn toàn khỏi trả tiền, nhưng dù thành tích bao nhiêu cũng là quân đi cướp nước, ngăn cản sự canh tân của nước ta; nay CS XHCN quản giáo dân ta như '**chuột sa chĩnh gạo, cáo lột chuông gà**', tài nguyên xuất khẩu phong phú gấp trăm, ngàn, thêm viện trợ quốc tế to lớn giúp đỡ VN tái thiết sau chiến tranh, CSXHCN đục khoét một tháng không tốn hơi sức bằng Pháp cần cù góp nhặt trong hơn 60 năm. Đáng thương cho dân ta nay như một đứa bé gầy còi tong teo **nhưng bụng ông chứa đầy giun sán cống sán**. CS có số giun sán, sinh ra trong bọc điều, không cách gì xỏ được, miệng ngậm muống vàng, lớn lên không ngờ to gan giả thần thánh để hưởng lộc bóc lột, tham ô hối lộ, vợ vét của công, miệng nói tướng nói phét nhân dân ta đành chịu cắn hờn nuôi báo cô. CS là kẻ đại thù của Ông bà Cha mẹ ta, của ta, của con cháu và của cả dân tộc ta. Thật thảm thương, đến giờ dân ta vẫn phải cúi đầu nhận giặc làm cha.

***Ông Hồ chí Minh** (1890-1969). Nói đến Ông Hồ chí Minh phải thận trọng. "*Yến trúc an tri hồng học chí*," chim én chim sẻ (là những người dân ngu) làm sao hiểu được chí khí của chim hồng học chí là những bậc anh hùng(!). Hồ Tiên Ông thân phận rất lớn, là cao đồ của J. Staline (1879-1953), Bang chủ Liên bang Xô Viết nơi xuất phát và là thánh địa của Chủ nghĩa Cộng Sản Quốc Tế. Là cao đồ của Giáo Chủ, Ông được **chân truyền bí kíp 'Vô Sản Chuyên Chính'**, ghi chú sách lược tổ chức, khủng bố, khuấy động, giành nắm chính quyền. Tiên Ông là Hộ Pháp, là Sứ giả được cử làm Đà chủ phụ trách phong trào CS ở Đông Dương nhắm luôn Đông Nam Á. Lớn lắm. Có người nói Ông là người Việt, người Tàu, lưỡng diện, tuy nhiên không quan trọng. Trên hết Quốc tịch của Ông là Quốc Tế (CS), đứng trên phạm trù quốc gia. Các đảng viên khác chỉ là thủ hạ, CS cấp nội địa ở trong nước, kém xa nhưng còn ít nhiều giòng máu Việt. Họ Hồ nhận chỉ thị trực tiếp từ Mát cô va (Liên xô). Năm 1945 Chính phủ Quốc gia Trần trọng Kim vừa thu hồi Độc lập, Thống nhất thì Ông lật đổ, năm 1947 Pháp ký Tuyên Cáo Vịnh Hạ Long chính thức trao trả Độc lập cho một nước Việt Nam gồm Trung Nam Bắc (và VN có thể vào LHQ sau đó không lâu) thì Tiên Ông kỳ đà cản lộ, chống đối đến cùng vì VN tuy độc lập nhưng chưa phải là có Chính phủ Cộng Sản, do đó họ Hồ kêu gọi kháng chiến thần thánh CS kéo dài, gây bao nhiêu đau thương tang tóc phi lý cho nhân dân VN. Rõ ràng:

Hồ Chí Minh là một Đại Họa cho người Việt Nam.

***HCM là một kẻ thù lớn** của chúng ta, dân tộc Việt. Ông rất xuất sắc, có công to nhưng chỉ là với phong trào CS Quốc tế: Họ Hồ **đã dùng võ lực** nhất quyết ép buộc nhân dân VN phải thừa nhận chỉ chủ thuyết Cộng Sản quốc tế của y là đúng, mà nay thì đã tan rã. Trong nước Ông

xuống tay rất độc ác. Xét cho cùng Ông không thể làm khác. **“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ,”** đã là người CS Quốc tế cấp lãnh đạo Ông phải nêu gương, đặt quyền lợi tối cao Quốc Tế Vô Sản lên trên mọi quốc gia. Chúng ta thông cảm nhưng giữ thù hận vì đến nay dân ta vẫn bắt buộc thờ phụng loài Chồn Cáo đó. **“Hồ tính bản ác”** thể hiện ngay lúc Hồ mới lên cầm quyền chân ướt chân ráo năm 1945, cho thi hành các vụ chôn sống, bao bố thủ tiêu thả sông Nhật lệ, Đồng Hới và trong các năm 1945, 46, 47 tổng cộng từ Bắc vào Nam giết nghe nói có đến cả trăm ngàn người từ thôn xã lên đến thành thị, các nhân vật nổi tiếng nhất như Phạm Quỳnh, Tạ thu Thâu, Huỳnh phú Sò, Trương tử Anh, Ngô đình Khôi, Phan văn Hùm...tuy nhiên những Hoàng Hoa Thám, Phan đình Phùng, **Phan châu Trinh, Phan Bội Châu, Nguyễn Thái Học...may mắn chết trước.** Đảng CS rất bết quan tòa cảnh, không chấp nhận sống chung hòa bình với ai khác đảng **‘thiên vô nhị nhật, nhất sơn bất tàng nhị hổ,’** một mình một chợ. Đảng CS là một đảng quốc tế trong khi các đảng phái khác chỉ là đảng quốc gia, sự cách biệt rất lớn, nước sông nước biển không thể trộn nhau. Các đảng quốc gia chung sống hòa bình với nhau và với dân; đảng CS gọi tất cả họ là đảng phản động, phản Cách mạng(!) chẳng dung thứ một ai. ‘Bất độc bất cáo hồ. Hữu bị vô hậu hoạn.’ Hồ cho giết hết ai giỏi Hồ lo sợ có thể thay thế mình. Các người ái quốc lúc đó, nhiều người thuộc đảng phái này kia, hoạt động chống Pháp từ lâu trước khi có đảng Cộng Sản VN, và bị Pháp xử tử hoặc tù đầy rất nhiều; kẻ trốn thoát Pháp, **ở lại với Bác thì như ở với cọp dữ,** chết bất đắc kỳ tử vì chính sách không dung thứ, tiêu diệt sạch bất đồng quan điểm, bất đắc dĩ trốn về thành thị nguy tề thì Bác gán tội Việt gian lại còn nhục nhã hơn. Trời đất bao la mà không có nơi dung thân. Có người phải tự vẫn. Nghe nói sau này nhiều người chạy vào miền Nam, tưởng *‘vạn đại dung thân’* nhưng rồi tránh trời không khỏi nắng. Bị bắt lại, tội Mậu thân chôn sống, nhưng sau 75 may Bác chết nếu không, biển máu. Có người chạy thoát quê hương, chưa biết đã đủ xa chưa. Rất nhiều người sống và hiểu biết nhiều đều có chung nhận xét: **Pháp cai trị ta tuy độc ác nhưng còn thua kém thủ đoạn của Hồ chí Minh xa chừng.**

*Lúc mới về tiếp thu Hà nội ngôi chưa nóng chỗ Bác đã phát động đợt cải cách ruộng đất 1954-56 các người Bắc 1975 kể lại, hãi hùng qua câu chuyện và các Hồi ký. **Bác là một Cáo già, họ nói, gian thâm, không từ thủ đoạn.** Các năm 1954-56 miền Bắc vừa thái bình. Số nhân dân tình nguyện ở lại với Bác, không chạy vào Nam theo Ngụy, gồm nhiều nhân tài ưu tú lại bị Bác cho đầu tó giết sạch, ghép tội Trí Phú Địa Hào, hoặc phản Cách Mạng, chụp mũ rồi giết, hàng ngàn vạn, đồng thời cũng đề tra khảo, cướp nhà lấy của, mặc dầu họ đã cúng dâng tất cả, tuân lễ ‘đồng,’ tuân lễ ‘vàng,’...*“Ninh ngã phụ nhân. Vô nhân phụ ngã,”* thà Hồ phụ người, không để người phụ Hồ. Nghe nói sau khi tà ma ngoại đảng giết sạch, rảnh tay để kháng chiến(!) Bác có đứng ra ngỏ lời qua loa xin lỗi và nói lỗi là do cấp dưới thừa hành sai trái tùy tiện, tuy nhiên không nghe Bác nói cho thành lập ủy ban điều tra, phục hồi danh dự, đền bù tài sản. Chuyện đã qua song cho thấy có vấn đề cơ bản trong tư cách và tinh thần trách nhiệm của người Lãnh tụ: ‘đứng mũi chịu sào’ nhận lãnh toàn bộ trách nhiệm lỗi lầm dù từ đâu đến nhất là đối với những sự cố trọng đại mà không đổ lỗi cho cấp dưới quyền. Hồ chí Minh trơ mặt, không được vậy, ta sùng bái loài Hồ làm gì (!), loài Hồ mà đã thần nhiên nói: “Không lo dân đói...không sợ dân

thiếu...nhà tan cửa nát cũng ừ...(!).” Hồ chí Minh chỉ giỏi giết dân, tức nhiên không biết cai trị, là tên **Đao phủ Trí Phú Địa Hào**. HCM là tên **Đồ tể Điền Địa** (ruộng đất), **tên đồ tể 54**. Dân ta không “**Đại chi thờ cúng loài Hồ, Điền chi sùng bái thứ Đồ giết dân.**”

*Trí Phú Địa Hào là kẻ tử thù của giai cấp Vô Sản Chuyên chính. **Trí** là trí thức, hay làm phản, ý học nhiều biết nhiều, khó lĩnh hội Mác lê, phải giết. Hồi xưa Tần thủy Hoàng đốt sách chôn sống học trò cũng theo đạo lý đó. **Phú** là phú hộ giàu có của cải, phải giết để Cái bang vô sản hóa. **Địa** là địa chủ giàu có ruộng đất, phải phát động đấu tố tịch thu ruộng đất rồi giết, phát cò trừ tận gốc. **Hào** có nghĩa tài trí hơn người, đứng đầu, rộng rãi. Ví dụ anh hào, hào kiệt, hào phóng, hào hoa. Tuy nhiên ở đây là Cường Hào. Cường là mạnh. Cường hào ý nói các người có thế lực quyền hành ở địa phương tỷ như các úi ban nhân dân xã, cường hào ác bá Đảng viên địa phương hiện nay, mà dân chúng kêu trời, hoặc tỷ như các Thủ chỉ, Hương lý ở thôn xã, chế độ cũ từ ngàn xưa phong kiến mà Hồ đã giết cả. Cho nên HCM đã được tặng danh hiệu **Hồ đồ tể, Hồ đầu tổ, Hồ đao phủ, Hồ 54, Hồ ly tinh**, chủ tịch loài hồ.

* Hồ chí Minh là tên Hồ Pôl Pốt VN nhưng thâm độc hơn. Khmer Pol Pot bị lật đổ sớm, sự diệt chủng bị phanh phui; Hồ Pol Pot còn ngồi đó lâu dài, bịt miệng, diệt luôn nhân chứng, sự diệt chủng chỉ trong nhà biết. Cộng Sản VN còn mang tính nội bộ, muốn còn dân tộc tính phải ly khai với Hồ chí Minh là tên Quỷ đỏ Quốc tế. Quả báo nhãn tiền, nghe nói HCM về già bệnh hoạn, hồi tiếc và thất chí, ‘cao nhân tắc hữu cao nhân trị,’ bị các thủ hạ khinh khi, nắm tẩy, tháu cáy, xỏ mũi. Hiện tại CS khuyến khích mạnh mẽ chấn hưng văn hóa cổ truyền, thờ cúng tổ tiên, ghi ơn tiền nhân dựng nước. Thiệt tai! trái ngược với truyền thống Hồ chí Mạnh đẹp bỏ văn hóa, vứt bỏ thờ phụng, đầu tổ cha mẹ đến cùng. HCM là tên chủ chốt kinh tởm, đầu sỏ các Đại Họa cho dân Việt. CSVN phải hạ bệ tên ‘cả một đời vì nước ~~vì dân~~ Nga Tàu, **cả một đời vì Mác giết dân,**’ không đồng lõa với tên khát máu đã ra chỉ thị giết người rồi chạy tội. Hồ Pắc Bó, tên động chủ hang chồn ‘Pắc Bó,’ sào huyệt loài chồn là tên bán nước hiệu theo ý nghĩa đã bán quyền lợi VN cho CS Quốc tế, lại còn là tên Hồ Chiêu Thống thời nay.

*Một đặc trưng mang tính “Bất khả khiếm” (bắt buộc phải có) DNA của các Chế độ CS: “**Độc tôn tức nhiên phải thần thánh hóa để lờ bịp**” chứng minh mình khác dân ngu, là thần thánh anh linh, quang vinh, đỉnh cao trí tuệ, thực chất *là một lũ ăn cướp của công*, có mình chợ đông, có XHCN, cụ thể là phải ngụy tạo một thần tượng cá nhân để Nhân dân cúng bái tôn thờ, qua đó tôn vinh Đảng: Staline, Mao trạch Đông, Kim nhật Thành, Hồ Chí Minh..., rất điển hình. Nói chung họ là những **Sát thủ của Chủ nghĩa, có vô số tật xấu, mặt trái, nhất là Hồ chí Minh**, dân ta biết rõ, có nhiều nhân chứng vì sống gần, và có nhiều tài liệu nói đó là HCM giả, nhưng Đảng có cách đánh bóng sơn phết lại thành thánh thiện toàn mỹ để trưng bày, dù bề ngoài tốt nước sơn song trong là củi mục. Do đó có chuyện bịp bợm thờ phượng Ông Hồ. Các tiền nhân ta có công với đất nước mặc dầu không là thần thánh, họ cũng có tật này lỗi kia, nhân vô thập toàn, song lỗi không che lấp được công, họ được nhân dân thực lòng tôn kính, nhớ ơn. Hồ chí Minh thì lại khác, theo các sách dạy trẻ dưới mái trường XHCN, theo sách báo quốc doanh, **HCM mặt**

mày đẹp lão, đuôi dài, hình thù óng mượt tốt tươi, lời hay ý đẹp, nhân từ trung hậu, toàn thiện toàn mỹ như ngọc không tỳ chẳng vết, nổi bật như Cáo Hồ đứng giữa bầy gà (Hồ lập kê quần) so với các đom đóm Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Nguyễn Huệ chính cống Việt. VN phước đức có một người là HCM, chỉ tiếc “Tần tài Sở dụng“, Việt giới Nga dùng, giết dân cựu quốc. Hàm răng quá đều quá đẹp là thứ giả. Tâng bốc quá dư dùng, có phản tác dụng, sinh ra lố bịch cho cả ‘Đảng Khốn Nạn’ nịnh bợ lẫn đối tượng Đồ tể. Hồ chí Minh, không là thánh nhân, không là Việt hay Tàu gì. Ông là Nguyễn Ái Quốc, có nghĩa Ái Quốc tế, vô tổ quốc. Nhân Dân Việt Nam căm thù, nhưng đành chịu, chỉ là số phận gà con trong miệng cáo: **Thoát Pháp đô hộ, gặp Hồ tóm cổ.** Nhân dân ta ném trả Hồ lại cho Sa Tăng Staline, trả César những gì của César (Caesar). **“Ta không khờ đi thờ Sát Thủ, Ta không dại đi vái Cáo Hồ.”**

***Hôm nay 8 tháng Tư 2009** báo chí đưa tin Ông Alberto Fujimori, 70 tuổi, cựu Tổng Thống nước Peru, Nam Mỹ trong thập niên 90 hôm qua đã bị Tòa Án Peru xử kết tội 25 năm tù giam vì phạm tội ác chống nhân loại. Trong thời gian Ông làm Tổng thống, để chống quân phiến loạn Shining Path, Ông đã cho thành lập tiểu đội xung kích mà bị cáo buộc một số tội bắt cóc giam giữ và một lần đã giết lầm 25 người sau đó được biết không liên can đến phiến loạn. Quan Tòa cũng cho chính Ông chịu trách nhiệm đã cho phép thành lập đơn vị đặc biệt Colina mà trong một trận giao tranh với quân phiến loạn, hai bên đã làm cả 50 người thiệt mạng lây. Vụ xử bắt đầu cách 15 tháng, dân chúng kẻ bệnh cựu Tổng Thống người chống đối, biểu tình âm ỹ, tấn công nhau. Con gái của Ông, bà Keiko, 33 tuổi là một dân biểu Quốc Hội cho rằng bản án là “đầy oan hận và báo thù“ và chỉ giúp Bà mạnh thêm uy tín khi ra ứng cử Tổng Thống vào năm 2011. Ta hãy chờ xem. Ngày 12 tháng tư, 2009 báo lại đưa tin quân phiến loạn Shining Path vừa phục kích giết chết 13 binh sĩ. Cựu Tổng thống Fujimori rất nổi tiếng khi làm Tổng thống là đã cứu vãn nền kinh tế và tình trạng chính trị ở Peru khỏi sụp đổ. Các nhóm tranh đấu cho Nhân quyền thì lại hoan nghênh bản án tù cho rằng đây là trường hợp đầu tiên một cựu Tổng Thống dân cử bị ra toà án ngay trong nước vì những vi phạm nhân quyền. Ở Việt Nam Bác Hồ giết người như ngóe thì được vinh danh con **‘Chồn già của dân tộc’**, đóng cửa giết người chẳng ai biết, mà cũng không có thân nhân nào đứng đơn khởi tố, kiện trước Tòa Án, như ở Peru; “trông người lại nghĩ đến ta,“ ở ác sống lâu mau giàu.

“Ác quán mãn doanh. Vô ác bất tác. Cùng hung cực ác. Là Bác.”

Bác khi sinh tiền giết oan ức quá nhiều con dân Việt vô tội, tay không vũ khí, nay đã qua đời, tránh được công lý loài người nhưng ‘Thiện ác đão đầu chung hữu báo’ Hồ chí Minh sẽ là một trọng phạm muôn đời của Lịch sử về các tội ác chống nhân loại của y trên đất Việt. “Thiên võng khô khô Sơ nhi bất lậu,“ lưới trời lồng lộng, như thưa hờ, mà ai tránh thoát được!

***Cách Mạng tháng Tám.** Tháng 8 năm 1945, Cộng Sản làm Cách Mạng mùa Thu, lật đổ Chính phủ Quốc gia Trần trọng Kim, một Chính phủ vừa thu hồi Độc lập Thống nhất chỉ năm tháng trước và được dân chúng yêu mến chào đón đặt bao niềm tin tưởng. Một Chính phủ trong sạch

gồm nhiều tài năng mà bị lật đổ chỉ vì họ không phải là một Chính phủ Cộng Sản. Cách Mạng tháng 8 vô lý, lãng xẹt, thâm độc, không giành Độc lập, Chủ quyền trực tiếp từ tay ngoại bang để có hào quang chính đáng mà còn tạo cơ mạnh mẽ cho Pháp trở lại từ các năm 1946, 47.

Cách Mạng tháng 8/1945 của Cộng Sản VN là Một Cuộc Cách Mạng Bản Thủ.

Một chế độ Cộng Sản được củng cố qua áp đặt thanh trừng khủng bố trắng. Nếu không có cuộc CM đó thì một Chính phủ Quốc gia lớn mạnh dần trong sự tương nhượng hòa hiệp giữa tất cả các phe phái trong nước vì quyền lợi tối cao của dân tộc và ngày nay Nước Nhà vẫn Độc lập mà dân lại còn có Tự do, không chia rẽ, không hận thù, cùng nhau đoàn kết xây dựng **đất nước phú cường gấp bội hiện tại** trong Công bình Bác ái. Và đâu đến nỗi mới đây, giữa năm 2008 Thủ Tướng CSVN, NT Dũng nhân chuyến viếng thăm Tổng thống Bush, Hoa Kỳ đã kêu gọi mọi người Việt Nam quên quá khứ để cùng nhau xây dựng quê hương. Quá khứ tốt đẹp mắc mớ gì phải quên! Thì ra Ông Thủ tướng đã mặc nhiên thú nhận có một quá khứ đẫm máu man rợ: đấu tố, thủ tiêu, chôn sống trước kia, miền hồ hòa hợp dân tộc, nhưng tù trại học tập cải tạo (tàn bạo, gấp mười trại giam Côn đảo thời Pháp thuộc), cướp đất chiếm nhà sau này mà không nghe Ông ngỏ lời xin lỗi nhân dân, ‘thương cung chi điều,’ hứa đền bù thỏa đáng trước khi hồ hào quên quá khứ, hòa hợp dân tộc trở lại!, nhưng vẫn vung vãi tiền dân tổ chức lũng đoạn chia rẽ các đoàn thể trong và ngoài nước. Vừa qua NT Dũng lên Hà Giang, miền Bắc thăm các hồ treo nước, phủ dụ: “Đảng, Nhà Nước có chính sách...” Dân H’Mong, khúc ruột rừng xanh của Đảng mừng rỡ: “Có nước, cảm ơn Đảng, Nhà nước lắm lắm.” *Ngôn từ ‘Đảng, Nhà nước’* nghe quán quít ngọt xót cảm thông nếm ruột ngàn dặm khiến ta liên tưởng đến bài thơ ngụ ngôn thường được học sinh diễn tập của La Fontaine, Pháp: Con hồ và con gà trống. Hồ phỉnh nịnh gà nếu nhắm mắt gáy thì tiếng gáy sẽ du dương gấp bội. Gà tin thật vừa há mỏ nhắm mắt thì hồ đã nhảy lẹ lên cắn cổ tha đi, gà chưa kịp gáy.

*Quốc Hội CHXHCN Việt Nam . Đó là một **Quốc Cốc Hội bầy cóc**, cóc khô! cóc biết! cóc cần! cóc ngâm miệng, cóc vái trời; cóc trong hang (hang Pắc Bó, sào huyết loài chồn. Cóc ở chung,) cóc nhảy ra, cóc ngồi đó, cóc xong họp, cóc nhảy đi. Đó là chức năng, nhiệm vụ của Quốc Hội Quốc Doanh này được bầu ra theo thể thức “Tam ban triều điển,” người dân được chọn lựa giữa: “Hồ, Ly, Chồn, Cáo“ hoặc “Lang, Sái, Sói, Cẩu.“ Thực đơn Đảng chỉ có vậy. Đâu ngờ ngoài ra lại còn “heo bò vịt gà, tôm cá mực cua...” “phong phú đa dạng nhưng lại quốc cấm. Cộng Sản tổng tuyển cử là vậy. **Có ứng cử mới có bầu cử, mới gọi là Tuyển cử**. Tranh cử tự do, bầu cử tự do mới gọi là tuyển cử tự do, thi đua công bằng. Người ta làm vậy. Nước dân lạc hậu làm khác: CS làm rất tốt khâu Bầu cử, nhưng ích gì, vì đã sai ngay từ đầu ở khâu ‘ứng cử’ bị khống chế, lạc đề. Hiến pháp cũng vậy, dù viết tốt xấu cũng đã bị khống chế ngay từ câu đầu: ‘Đảng CSVN lãnh đạo!’ ‘Đầu xuôi tắt đuôi lọt’ nhưng vô hiệu hóa.

“**Quyền Ứng cử Đảng tranh mất cả**. Chút tiện nghi chẳng trả phần ai.” (Cung oán 2009). So với Hội đồng Tư vấn thời Pháp thuộc mà ai cũng chê bai vô quyền thì Cốc hội này của CS sút

kém xa chừng. Các dân biểu Hội Đồng tư vấn ứng cử độc lập, không bù nhìn, phát biểu mạnh dạn theo ý dân, dù chỉ là tư vấn theo định nghĩa về nhiệm vụ. Quốc Hội này uống công toàn dân bầu lên, lý ra có quyền Lập pháp tối cao, cha đẻ ra Nhà nước và là cơ chế độc nhất có (độc) quyền ra nghị quyết, chỉ thị cho Nhà nước Hành Pháp chấp hành nhưng lại Đảng ‘chỉ đầu đánh đó, ăn cơm nguội, nói thuật theo Đảng,’ nếu không sẽ bị kỷ luật khi về địa phương vì họ là Đảng viên, Cán bộ Công nhân viên Nhà nước hoặc Sĩ quan Quân Đội tuân chỉ thị Đảng ra tranh cử, ngồi chơi xơi nước, báo cô và đương nhiên lần sau họ hết tranh cử, thân bại danh liệt. Ta thông cảm với họ, lỗi ở Chế độ, họ không thể làm khác:

Quốc Hội CHXHCNVN là Cốc Hội “Khuyến Phê”

Loại Cốc hội ‘Khuyến Ưng Khuyến Phê (sửa)’ này, theo lẽ là chủ nhân, lại là ‘phi ung tẩu cầu,’ ó bay chó chạy, nuôi sẵn môi, tời tở hèn hạ, gọi dạ bảo vâng đã thông qua bản Hiến Pháp CHXHCNVN 1992 do Đảng Đinh Cao Trí Tệ soạn theo lý luận Mác Lê. Khoa học Mác Lê vẫn được CS dạy là vô địch, là Khoa học máy cái, đầu máy; nắm được Khoa học Mê Lắc là nắm được tất cả các loại Khoa học! bước qua đầu, vai thiên hạ để tiến tới!

***Hiến Pháp CHXHCNVN, điều 4** viết: **“Đảng Cộng Sản Việt Nam, đội Tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, đại biểu trung thành quyền lợi của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc theo chủ thuyết Mác Lênin, tư tưởng Hồ chí Minh, là lực lượng lãnh đạo Nhà Nước và Xã Hội.”** Chắc có hàm ý: Nếu được Nhân dân tín nhiệm bỏ phiếu, đặc cử. Nhân xét:

- 1) Trong 3 thành phần mà CS tự xưng là đại diện, thành phần: “dân tộc theo chủ thuyết Mác Lênin, tư tưởng Hồ chí Minh” rất ít.
- 2) Nói ‘nhân dân lao động’ là đủ vì bao gồm tất cả.
- 3) Không thấy nói rõ là lực lượng ‘duy nhất’ lãnh đạo...
- 4) Không nói thời gian, có nghĩa hiệu lực trong nhiệm kỳ QH đó.
- 5) Xung tiên phong, đại biểu... ‘khẩu thuyết vô bằng,’ cần kiểm tra, điều 4 vô hiệu hóa.
- 6) Đại biểu quyền lợi gì: kinh tế, chính trị, quyền đình công, quyền cai trị...?
- 7) Do Tổng tuyển cử, QH và Chính phủ là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội. Đảng không do dân bầu, QH vô thẩm quyền cứu xét.
- 8) **“Đảng CSVN” là danh xưng, “đội tiên phong ...HCM” là Hồ sơ Lý lịch để xin việc, là Cương lĩnh, Lập Trường Chính trị vận động tranh cử, là phương tiện, lại nhằm lẫn với nguyên nhân (do đảng viên đặc cử) dẫn đến kết quả (...lãnh đạo Nhà nước, Xã hội.) Hầu hết các nước trên Thế giới kể cả nước Nga hiện tại đều có Đảng Cộng Sản lớn hoặc nhỏ, hội đầy đủ tiêu chuẩn của hồ sơ lý lịch nêu trên; “đội Tiên phong của giai cấp công nhân...” nhưng không dẫn đến kết quả: “là lực lượng lãnh đạo...” vì đảng viên của họ thất cử. Tuy nhiên sự đời ‘Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào,’ sáng nay 7 tháng tư 2009, Đài TV (BBC) đưa tin và hình ảnh **tại Cộng hòa Moldova** Sinh viên tức giận đã tấn công đập phá trụ sở Quốc hội sau khi Đảng Cộng Sản giành**

thắng lợi trong cuộc Tổng tuyển cử, được gần 50% tổng số phiếu là khá nhiều trong một cuộc bầu cử có nhiều đảng phái. Sinh viên quá đông vượt qua hàng rào Cảnh sát chống bạo động. Mặc dầu các đảng phái khác khiếu nại gian lận song các Quan sát viên Quốc tế tại chỗ cho rằng cuộc bầu cử diễn ra khá công bằng (fair). Điều này cho thấy Đảng CS vẫn có nhiều cơ hội thắng cử đa đảng nếu Cương lĩnh của họ hấp dẫn. Sinh viên biểu tình là biểu hiện dân chủ, song rồi cũng dịu dần vì cuộc bầu cử hợp pháp, đảng chiếm đa số lên cầm quyền, người thua chỉ còn nước “*chờ Anh phiên sau*“. Cộng hòa Moldova là một nước nhỏ thuộc Liên Xô cũ nằm về phía tây nam, kề Romania. Họ không có Hiến Pháp điều 4, nhưng họ thắng Tổng tuyển cử và lãnh đạo. Ở một vài nước Đông Âu cũ và Cộng Hòa Nga, số phiếu bầu cho đảng CS mỗi kỳ khi tăng đáng kể, khi tụt khá nhiều tùy theo thời điểm. Ở Ấn độ hiện đang diễn tiến vận động Tổng tuyển cử 2009. Đảng CS Ấn độ tham gia tích cực. Đài BBC phóng sự phát hình những đoàn người hàng ngàn mang cờ đỏ búa liềm diễu hành rầm rộ đầy đường nhất là ở Calcutta, thành phố lớn nhất nhì Ấn độ. Nếu quả Hiến Pháp điều 4 đã là chân lý thì Đảng phi công mâu thuẫn gài Ly Hồ Chôn Cáo vào Quốc Hội chỉ là dư thừa mà ngay cả Quốc Hội cũng không cần thiết, như thời xưa.

*Không hiểu điều 4 Hiến pháp có hệ luận là cấm ngặt đời sống chính trị trong nước hay không. Bầu cử, ứng cử có được xem là hành động chính trị không, hay đó chỉ là nghĩa vụ người công dân cũng như nghĩa vụ Quân sự, nghĩa vụ đóng thuế, mà phải hiểu “**ai trả tiền, người đó làm chủ.**“ Tuy Đảng lãnh đạo vì Đảng là đội Tỷ Phú (do Tiền phong) của giai cấp công nhân VN, đại biểu ~~trung thành~~ trù thủ quyền lợi của ..., song Nhân dân làm chủ không do tự nhiên mà có;

a) Họ thừa kế hợp pháp đất đai của tổ tiên mà họ đã dùng xương máu để bảo vệ: **họ là chủ nhân của tài nguyên đất nước và dùng để trả lương cho các công bộc, chi phí quốc phòng, công ích.**

b) **Họ là người dân đóng thuế** (tax payer) cho Nhà nước có tiền điều hành việc nước. Họ trả lương, trả tiền tức nhiên có quyền lựa chọn người để trao quyền hành. Đảng có đóng tiền thuế cho Nước Nhà không, Đảng có do dân bầu lên không!. Câu trả lời là không. Đảng chỉ là tổ chức của một nhóm người nhiều hoặc ít, có chung quyền lợi, lập trường, chí hướng cố ve vãn sự ủng hộ của nhân dân để giành lá phiếu bầu cho đảng viên khi có Tổng tuyển cử. Trong một nước có nhiều đảng phái để dân chọn mặt gửi vàng, như trong vườn có nhiều sắc hoa, “*cúc tú lan hương.*” Dân bầu QH, Quốc Hội bầu ra Nhà nước tất nhiên gồm nhiều dân biểu Đảng viên, nhưng phải hiểu trong cương vị Thủ tướng, Bộ trưởng trong guồng máy Chính phủ, tuy là Đảng viên, nhưng đó là chuyên riêng, nhiệm vụ họ được Quốc Hội bầu lên là phục vụ đất nước, không lãnh lương Đảng, không phục vụ Đảng, **không nhắc nhở tên Đảng mình.** Nếu Đảng thẳng thắn cho dân biết tuyển cử chỉ là để bầu các cơ chế phục vụ Đảng thì danh sách lựa chọn giữa các đồng loại “*hồ chôn lang sài*“ không gây thắc mắc. Hiến Pháp CHXHCNVN viết hành văn nhiều lỗi, lý luận ấu trĩ, kết luận hàm hồ, làm trò cười muôn đời, giải thích đến như vậy phải ngu như bò ‘*dốt chữ dừ đòn*’ mới không hiểu:

“Hiến Pháp CHXHCNVN (điều 4) là một Hiến Pháp vô học.”

Là Hiến pháp **4 ngu** (dốt đần gốc si), sản phẩm của trí tuệ ‘i - tờ’ mang tính dấu ấn mác lê, đỉnh cao trí tuệ. Đó là Hiến Pháp dành cho Súc Vật sinh ra cam phận. Văn bản viết ngu phải biết tự sửa, sai đâu vòng vo sửa đó như Đảng vẫn tự hào nói và làm. Hiến Pháp quá quan trọng, có tính cách tác động rất sâu xa lâu dài trên đời sống mọi tầng lớp nhân dân, không thể để một khóa ngụy Quốc Hội chồn cáo nhắm mắt bán đứng linh hồn cho quỷ sứ là được, mà sau khi soạn thảo tham khảo sâu rộng, đầy đủ thời gian, phải đem ra **trung cầu dân ý** như mọi nơi đều làm, mỗi khi liên quan đến **những vấn đề tối quan trọng cho quốc gia, vượt quá quyền hạn của Quốc Hội**, mà phải nhờ toàn dân quyết định để có chung quyết (referendum).

*Nước Irak, ở Trung Đông năm 2004 đã cho trung cầu dân ý bản Hiến Pháp tạm thời, trong khi chờ nước ổn định và đã được nhân dân Irak chấp thuận. Đúng là Nhân dân làm chủ. Tỉnh Québec hai lần tổ chức trung cầu dân ý để đòi tách ra khỏi Canada song đều bị nhân dân Québec bác bỏ. Năm 2008 tỉnh Kosovo cho trung cầu dân ý để tách khỏi Serbia (Nam Tư cũ) và được nhân dân họ chấp thuận, sau đó được Quốc tế công nhận vì là ý muốn trực tiếp của toàn dân. Mới đây trong tháng 3/2009 Tổng thống H. Chavez, nước Venezuela, Nam Mỹ đã được Quốc Hội cho phép tổ chức trung cầu dân ý để xin ra tranh cử Tổng thống thêm một nhiệm kỳ thứ ba sẽ đến. Tổng thống là do dân trực tiếp bầu lên, không do Quốc hội, muốn cai trị thêm ngoài luật định phải trực tiếp hỏi dân. **Quốc hội không bầu ra Đảng phái. Quốc hội vô thẩm quyền, không đáng**. Đảng muốn lãnh đạo dân dù chỉ một ngày, một phút, hỏi xin ai bây giờ! dân không bầu Đảng, không can dự. Dân chỉ bầu từng cá nhân ứng cử viên này nọ vào Quốc hội mà thôi. Nhiều lắm Quốc hội chỉ có thể một cách bất hợp pháp, căn cứ theo lý lịch rất tốt của Đảng trình bày: “đội Tiên phong giai cấp này nọ...theo chủ thuyết nọ kia” và sau khi **kiểm tra đúng giấy tờ chứng minh đại biểu ...hợp lệ**, để thử gợi ý dân cho phép tổ chức trung cầu dân ý, nếu được sau đó lại phải tổ chức Trung cầu dân ý lần 2, thực sự (như trường hợp TT Chavez, Venezuela) tùy dân quyết định để Đảng lãnh đạo hoặc không mà cũng phải minh định quyền hạn gì, thời gian bao lâu: một trăm, một ngàn, nhiều trăm ngàn năm! cả triệu triệu? cần nói rõ, **trường hợp Đảng thôi là đội Tiên phong**, chỉ theo **đội tiền thật** thì sao? Lý thuyết thì vậy, xưa nay chưa ai làm. Có vài Ông Tổng thống tổ chức trung cầu dân ý xin được làm Tổng thống suốt quãng đời còn lại của mình, khỏi phải tranh cử mỗi lần hết nhiệm kỳ như Tổng Thống Sukarno (1901-1970) là vị Tổng Thống đầu tiên của Indonesia từ 1945 sau khi cựu thuộc địa này được trả lại chủ quyền, như vậy cũng chỉ là ít chục năm thôi. Tổng thống Sukarno bị lật đổ năm 1967 vài năm trước khi Ông qua đời. Quân Đội đã lật đổ Ông, tố cáo Ông là độc tài tham nhũng và thiên Cộng (thường đi chung). Chuyện người ta không mắc mớ gì mình, tuy nhiên cũng có hai điều nhận xét. Một là nếu được lãnh đạo mãi khỏi phải bầu thì lại y y không ai làm gì được và sinh tính độc tôn tham nhũng đàn áp, ai cũng vậy, như Ông Sukarno, cho nên phải tránh. Ngày nào cũng nghe: được sự quan tâm chỉ đạo của Đảng, quyết định mang tính chiến lược của Bộ Cá Mập... **đảng CS quan viên đỉnh cao trí tuệ**, kim ngạch xuất khẩu đạt mấy chục tỷ USD, phái đoàn Quốc Hội công du thành công... **biết rồi, nói mãi, khổ lắm. Hai là** các người có máu cộng sản luôn tìm cách bám mãi quyền chính khỏi qua bầu bán. Vậy thực sự ‘máu cộng sản’ là máu

gì! phải định nghĩa như thế nào là có ‘*máu cọng sán*’ trong người ! Còn có người ủng hộ đảng CSVN vì họ còn nói tốt nhiều xấu ít, tuy nhiên dứt khoát không ủng hộ Hiến pháp điều 4 vì cho đó là một điều xấu, và ngu: ‘*không gì quý hơn có độc lập tự do, ‘độc tài độc đảng thì đừng nói đến tự do.*

*Đảng Cũ Sứ VN luôn tự xưng Vô địch. Điều này đúng lúc xưa, khi có tình trạng xáo trộn, họ tỏ ra thiện chiến khi cầm vũ khí thắng địch, đúng là quang vinh, tuy thiếu quang minh. Tiếc thay ngày nay tham nhũng đã làm cho Quân đội cùn mất chí khí. Đóng cửa bịt miệng dùng vũ lực đàn áp còn dễ, **thắng được lòng dân khó**, trong thời bình cai trị, họ không tranh thủ được lòng dân một cách đàng hoàng, đủ tự tin để tổ chức bầu cử lương thiện mặc dầu Hồ chủ tịch luôn cả vủ: ”Khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng”(?). Trong lúc trên Thế giới, Hiến pháp người ta chỉ cho phép tranh cử Tổng thống tối đa hai nhiệm kỳ liên tiếp thì CS lại khinh thường dân VN còn ngu, không xứng hưởng dân chủ nhân quyền, chưa biết bầu cử XHCN, phải trông cổ Hiến pháp ‘4’. **Đó là nhục nhã lớn cho Đảng CSVN hèn nhất.** Nhân dân VN không muốn kẻ **Hèn nhất** quản giáo, áp đặt giáo lý CS nguy hiểm, viển vông. Chủ thuyết CS bây giờ dân đã giác ngộ và tỉnh ngộ, thì ra chỉ là đồ mã, cơ bản đặt nền móng trên các hư thuyết, nguy đề khoác áo chân lý hệt như nguy đề phong kiến.

a). Xưa Vua chúa cai trị theo **ngụy đề thiên mệnh**: ‘Trời tạo tất cả, đương nhiên là đấng Tạo hóa, làm chủ. Vua (tự xưng) là con trời, đại diện cho trời là lực lượng cai quản dân.

b). Nay Đảng CS lãnh đạo theo **ngụy đề đấu tranh giai cấp**, lập luận: “Giai cấp công nhân thợ thuyền là giới trực tiếp tạo ra của cải vật chất cho Xã hội (cũng đấng Tạo hóa), đương nhiên làm chủ Xã hội. Đảng CS (tự xưng) đại diện cho giai cấp công nhân là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và Xã hội”. Có biết đâu ngày nay máy móc là sản phẩm của trí óc làm tất cả, giải phóng sức lao động, và đại bộ phận công nhân đều chuyển sang các ngành nghề dịch vụ phi sản xuất đa dạng, phong phú trong xã hội văn minh. Sản xuất cho nhiều mà ‘của khó người khôn,’ không có hạch toán kinh tế tốt, **tiếp cận thị trường bển nhay, cạnh tranh mạnh mẽ, quảng cáo rộng rãi...là những khâu cơ bản** thì hàng hóa làm ra không tìm được thị trường tiêu thụ, nhà máy đóng cửa, công ty phá sản, công nhân thất nghiệp. Bình thường đã thế, khi có suy thoái kinh tế toàn cầu như hiện nay, mãi lực tiêu thụ rất kém mà hàng hóa do máy móc sản xuất hàng loạt lại quá nhanh, quá thặng dư, vứt chất đống. Lênin hô hào công nhân đứng lên dùng vũ lực chiếm đoạt nhà máy, tuy nhiên chỉ làm phá sản chóng đến. CS cũng rút lui chẳng cứu giúp gì cho công nhân mà họ tự xưng là đội tiên phong, đại diện: **Tội mạo nhận danh nghĩa để trục lợi, làm ăn phi pháp là một tội rất nặng.** Công nhân tự biết mình trong thời đại khoa học kỹ thuật chỉ là một khâu khiêm tốn trong quá trình sản xuất và tiêu thụ hàng hóa, không hề có ý tranh công đoạt lợi đòi làm chủ Xã hội khiến CS xảo trá lợi dụng viết ra ‘Hiến Pháp 4’ trở thành vô giá trị, mà chỉ cầu mong có công việc làm ổn định, có các luật lệ lao động che chở và nhất là **công đoàn do chính họ bầu ra đúng luật** (khác CS tự xưng) **đại biểu trung thành quyền lợi.** Đó là tâm lý chung. Cứ thử đi phỏng vấn, hỏi quanh thì biết. Mới đây xuất khẩu ứ đọng, Đảng CS ra nghị

quyết đẩy mạnh thị trường nội địa, đưa hàng xuất khẩu về nông thôn. Vấn đề là hiện tại dân bị CS bóc lột sạch, chạy ra tiền mua gạo còn điền cả đầu. **Dân có giàu nước mới mạnh.** Đảng ăn hết, nước còn gì! “Thượng điền tích thủy Hạ điền (ruộng) khan.”

Tự cao tự đại, thùng rỗng kêu to, trên Thế giới VN là nước độc nhất CHXHCN, **tuy nhiên cục đất mà nói củ khoai.** Hai lối lý luận của Hiến pháp điều 4 và của khẩu hiệu nước đơn giản tương tự. Để giúp CS lý luận chặt chẽ, chúng ta đề nghị ở Hiến Pháp điều 4 chỉ cần thay đổi vài chữ cuối, như sau: **Đảng CSVN, đội tiên phong của giai cấp công nhân... là lực lượng lãnh đạo họ** (các thành phần nêu trên). Rất chặt chẽ. Nói vậy thôi, hiện tại thì Đảng CSVN đã từ nhiều năm thôi làm đội Tiên phong của... đại biểu trung thành của...HCM.

Để cập nhật, HP4 cũng có thể sửa lại như sau: “Đảng CSVN tiên phong đại biểu cả dân tộc theo chủ thuyết ”kinh tế định hướng thị trường” là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và Xã hội.”

Dẫu sao sự sai trái của điều 4 Hiến Pháp lộ liễu, lầm lỗi của khẩu hiệu nước khó thấy và từ lâu Cộng sản vẫn tương đắc sách tuyệt diệu hơn người, khẩu hiệu nước viết kè kè kèm sau danh xưng nước. Vừa lập dị, vừa đỉnh cao trí tuệ, dấu ấn CSVN. Tuy nhiên đừng hiểu lầm Cộng Sản VN có khi giả ngu thủ lợi. Năm 1975 họ khôn ngoan thành lập nước CHXHCNVN, đánh sụp Tư bản Ngụy, giành cơ sở xây dựng Tư bản Đỏ. Nhờ bản Hiến Pháp này tộc họ ăn nên làm nổi, tay trắng tạo cơ đồ: Dân Vô sản thành Dân Vơ sản, là Bí thư, Chủ tịch, Viện trưởng, Giám đốc, quân Cộng sản thành quân Cuỗm sản, ‘Đảng Lãnh đạo Nhà nước Quản lý Nhân dân làm chủ’ thành ‘Đảng Lừa đảo, Nhà nước cưỡng lý, Nhân dân làm chủ.’

Hiến Pháp CHXHCNVN điều 4 là một vết dơ lớn đời đời trong hồ sơ lý lịch đảng CSVN.

Các bạn trẻ ở trong nước, biết rõ bộ mặt thật của Đảng, nhưng thân phận ‘cá chậu chim lồng,’ các bạn theo cha mẹ ‘thoát vòng CS kiểm tỏa’ sống ở nước ngoài từ lâu, nay nghe CSVN khoe khoang thành tích tốt đẹp, nửa tin nửa ngờ. CS lại khéo ngụy biện mồm năm miệng mười, tâm lý chiến dùng tiền chia rẽ, các bạn như lạc vào mê hồn trận, có khi vô tình giúp giặc trở giáo hại người nhà. Các bạn thử về VN, không phải đi du lịch, ‘cỡi ngựa xem hoa,’ hoa vẫn đẹp, mà về sông và làm việc mưu sinh thực sự sẽ có bài học kinh nghiệm bản thân. CS luôn khoe tốt, bác bỏ các cáo buộc. Tuy nhiên không cần đi xa: “Nói có sách mách có chứng,” **các bạn là những con người quen yêu chuộng công lý, bình đẳng, dân chủ, tự do,** các bạn chỉ cần xem bút tích của CS, Hiến pháp điều 4, bút sa gà chết: “Đảng CSVN...là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và Xã hội,” cũng đủ biết **CSVN phẩm hạnh chẳng ra gì.** Và ‘**Dĩ nhứt tri vạn**’ lấy một lẽ suy ra vạn lý. Người có lòng tham không còn lương tri, không từ thủ đoạn độc ác và hạ tiện nào. CSVN dùng lá bùa hộ mạng HP4 để tác yêu tác quái, làm cha thiên hạ ‘duy ngã độc tôn.’ Có đạo đức, có thực tài đâu cần bùa chú! “Thật vàng đâu sợ chi lửa!”

Hiến pháp ‘4 ngu’ giải thích bản chất và hạnh kiểm của CSVN từ 1945 cho đến giờ.

***Quốc kỳ CHXHCNVN . Đó là lá Quốc kỳ tanh máu.**

Lá Quốc kỳ Dơi hút máu, nhuộm đỏ máu lá cờ. Cờ gì mà toàn máu là máu giữa có ngôi sao vàng chưa biết tượng trưng cho Bác hay Đảng, dù sao cũng không tượng trưng cho nước Việt Nam hiền hòa ba miền đoàn kết. **Đó là lá cờ máu,** một sao độc đảng, độc miền. Khi diễu hành là cả

một rừng cờ đỏ đậm tựa như một biển máu thấp thò vô số sao vàng, những đầu lâu, thân mình các nạn nhân Cộng sản chôn sống bàn tay, mớ tóc thò ra ngoài kính hòang, uất hận. **Dân tộc VN là một dân tộc hiếu hòa không ưa nhìn một lá cờ quỷ đỏ rục máu** dân. Ngọn cờ Giải Phóng Miền Nam, trước 1976, 1977 sao vàng giữa, nửa trên đỏ nửa dưới xanh cây, cân bằng, trông còn mát mắt, còn nhân tính, còn dễ chấp nhận. Tiếc thay màu máu đỏ đã từ trên giọt nhanh xuống nhuộm máu tất cả lá cờ ấy. Lá cờ vàng ba sọc đỏ của VNCH trước tuy không toàn mỹ song cả một rừng cờ ‘nước non Lam sơn, khắp nơi cờ vàng, khắp nơi cờ vàng’ trông bắt mắt, màu sắc và hình tượng mang nhiều ý nghĩa về đặc trưng dân tộc và đoàn kết Quốc gia. Việt cộng rất tránh Bắc Trung Nam đoàn kết, chỉ muốn một miền độc tôn đô hộ, gọi khinh bỉ đó là cờ ba que, chắc ngụ ý ba que xô lá như tất cả lũ ngụy (nhưng không chôn sống ai). Bề nào nó không là một lá cờ đẫm máu giết dân ‘đồng xương vô định đã cao bằng đầu.’ Ta hãy vớt trả lá đảng kỳ băng đảng ma quái một màu máu đỏ, một sao vàng khề ý nghĩa ghê tởm ấy lại cho sở hữu chủ cũ của nó là Vệt CS. Có cờ đỏ phải có đảng đỏ, những con người đỏ.

***Quốc Ca CHXHCNVN. Đó là Bài Quốc ca Uống Máu.**

Bài này “Tiến quân ca” hùng dũng, nhạc và lời, đúng là một hành khúc mạnh mẽ của quân đội. Có lần nhân chuyện trò với một ông bạn người nước ngoài, tôi vô tình hỏi: “Tại sao Quốc ca các Ông nghe hiền lành ủy mị, không có ‘phanh thầy uống máu quân thù?’ Ông ta rất đỗi ngạc nhiên hỏi lại tại sao phải có uống máu quân thù (chắc Ông nghĩ đến Qui ước Quốc tế Geneva đối xử với tù binh chiến tranh.) Tôi bưng tỉnh thấy mình vô lý, văn minh kém xa người liên đới hướng câu chuyện. Nghe nói các ông CSVN cũng có bầm bụng sửa lại lời ca đôi chút. Vẫn còn hung bạo: Cờ pha máu, xây xác quân thù, lập chiến khu... không phải Tính bản thiện của dân tộc Việt mặc dầu là rất anh dũng ở chiến trường mỗi khi giữ nước. Bài Tiến quân ca nên được trả về cho Quân Đội. Bài Thanh niên hành khúc, quốc ca của VNCH có nhẹ nhàng hơn song cũng chưa phản ánh được lịch sử và các đức tính của dân ta. Riêng bài đảng ca (?) Mặt trận Giải phóng miền Nam tôi chỉ biết lõm bõm vài câu đầu, mà hát lên cũng tạo cảm xúc, giọng trầm: “Vùng lên nhân dân VN anh hùng. Vùng lên xông pha vượt qua bão bùng...” Nhiều người khi so sánh cho rằng bài Đảng đàn Cung, quốc ca đầu tiên, trước 1945 là được nhất, nhạc và lời, nhất là nhạc, ngân cao, đồ dòn, trang nhã, cao quý. Tôi cũng nhận thấy vậy, khi nghe tấu quốc ca Đảng đàn cung, tôi thấy lòng rào rạt rung động thật sự, nhớ công đức Tiên nhân, thương nước, mến đồng bào, khác hai bài Quốc ca kia, hùng dũng mà có lẽ đã được chọn vì trong thời chiến. Bài Đảng đàn Cung gồm 80 chữ, toàn những câu ngắn gọn như sau: “Kìa núi vàng bể bạc. Có sách trời định phần. Một giòng ta. Gầy non sông vững chặt. Đã ba ngàn mấy trăm năm. Bắc Nam cùng một. Nhà con Hồng cháu Lạc. Văn minh đào tạo. Màu gấm hoa càng đượm. Rạng vẻ dòng giống Tiên Long. Ấy công gầy dựng. Từ xưa đà khó nhọc. Nhớ ơn dày nặng. Lòng trung kiên đà sẵn. Có yêu nhau, với nhau một niềm. Nguyễn nhà Việt muôn đời thanh tri.” Tuy viết trước trước năm 1945 khá lâu nhưng bài ca không đề cập gì đến vua chúa, chỉ nói đến dòng giống, công đức tổ tiên, giang sơn gấm vóc, thương yêu đồng bào. Trước đó lại có bài: “Dậy dậy dậy mở mắt xem Toàn châu...” hay, khá dài, gồm những câu dài, nhạc và lời bình dân (xe tàu điện tàu nước tàu

bay...) hát lên nghe như vè ru con, kèn lính tập, kim tiền, lưu thủy, bình bán... đại ý thôi thúc đồng bào thức tỉnh, vượt gian truân cố gắng học hành bắt kịp văn minh thế giới, nước giàu mạnh. Nhiều người nói bài này là bài Đảng đàn Cung cũ, quốc ca cũ. Tôi không nghĩ như vậy. Tôi lúc nhỏ cũng nghe ngao hoặc xướng hát vì hồi đó bài hát tiếng Việt không nhiều. Tôi nhớ tận cùng là hai câu: “Chúc Đại Pháp bình an nước nhà thịnh cường. Chúc Nam Việt vạn tuế trường thọ vô cương.”

***Mặt Trận Tổ Quốc** “Đề huề lưng túi gió trăng. Sau lưng theo một vài thằng con con.”

Cụ Nguyễn Du đã mô tả đúng thân phận tổ chức được CS đề cao là **Mặt Trận Tổ Quốc Tầm Quát**. Mặt trận tầm quát rộng lớn vì là một mặt trận bao gồm nhiều đoàn thể, Phong trào, giáo hội, đảng phái, hội Liên Hiệp, hội Việt kiều... tầm quát “ăn cơm quốc gia thờ ma CS,” tất cả là quốc doanh, cung cấp dịch vụ tầm quát cho các Cán bộ Đảng. Họ là kẻ ăn người ở trong nhà, vật làm cảnh, bình phong dân chủ, chỉ hiện diện đông đúc để trưng bày sự giàu sang của Đảng, không đáng quan tâm nhiều. Tuy nhiên họ cũng có những ngày huy hoàng. Đến mỗi kỳ có Bầu cử họ được ngồi trong ủy ban Bầu cử Phường, Xã gồm Đại diện Chính Quyền, Mặt trận tầm quát, đoàn Thanh niên CS HCM, đoàn Phụ nữ Cứu Quốc... để xét duyệt các đơn xin ra tranh cử, ngay từ đầu tại địa phương nắm vững hộ khẩu gạt bỏ các phần tử xấu, phản dân chủ, lý lịch không rõ ràng. Như vậy dân chủ được bảo đảm. Có khi Mặt trận Tầm Quát cũng được cử Ứng cử viên Quốc hội, nhưng thường chỉ để rôm rã, lót đường cho các đảng viên nặng ký, trong danh sách ra vẻ gay go, có bộ vó dân chủ, nhiều người ứng cử: Hồ Ly Chồn Cáo. Hiến Pháp hình như không nói rõ cấm đảng phái Chính trị mà chỉ hàm ý(!). Để dễ dàng việc cấp giấy phép hoạt động nhiều người nghĩ chỉ cần đăng ký đảng Quốc doanh, đứng vào Mặt trận Tầm quát là xong việc. Hồi xưa thì có các Mặt trận Vem, Hòa bình, GPMN.

***Đoàn Thanh niên Công Sản Hồ chí Minh**. Xã hội Cộng Sản có hai đặc điểm tổ chức:

*Xã hội CS rất phong kiến, tôn ti, đẳng cấp. Phẩm trật từ Bí thư xã lên Huyện ủy, Thành ủy, Tỉnh ủy, Ủy viên Trung ương Đảng, rất lớn, Ủy viên Bộ Chính trị, và Tổng bí thư lớn nhất, vua con. Trong mỗi cơ quan xí nghiệp cũng vậy, có vua Lê, có chúa Trịnh. Hãy nghe phần giới thiệu quan khách trong các buổi lễ lạc: “Xin giới thiệu, Đồng chí...Cựu ủy viên Trung ương Đảng dự khuyết, Tỉnh ủy viên, Bí thư Thành ủy, phó Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Thành phố...giờ đó rồi giờ đó, **‘hơn nhau tí đuôi chồn,**’ phẩm trật tước vị chức vụ đảng nêu trước, chức vụ chính quyền nêu sau. Hồi xưa thì nào là: Đông các điện Đại học sĩ, Hồng lô tự thiếu khanh... rồi Lễ bộ Thượng thư, Tổng đốc Tuần vũ...Bí thư Đảng thì làm Phó Chủ tịch UBND, phó Giám đốc, Phó Bí thư Đảng thì làm Chủ tịch UBND, Giám đốc cơ quan, Xí nghiệp ... trông tréo, loạn xạ ngẫu, chắc để ăn lương Nhà nước, rồi họp Đảng, làm việc Đảng. Tiếp đến là nghi lễ rườm rà như phường chèo, tế đình, diễn văn cảm tay đọc từng câu, đại khái nhắc lại công ơn to lớn của Đảng quang vinh, anh linh, ‘chồn khen chồn dài đuôi’ không thể thiếu. Diễn hình là vừa rồi nghi lễ tung bừng trọng thể lảng xẹt, ngày 29/4/2009 đón nhận Quyết định Thủ Tướng Chính phủ công nhận Thành phố Đà Lạt là ĐôThị loại một, có mặt luôn mấy Ông trong Bộ Chính Trị vào dự và đi

ngiht mát luôn thể. Các nghi lễ đón nhận Quyết định Nhà nước tặng thưởng Huy chương Lao động cũng rất rầm rộ, trong bầu không khí phấn khởi giả tạo với nhau: **Độc tài, khoe khoang dài dòng, thích nghe câu ninh bợ bao giờ cũng đi chung**, sống giả dối chẳng ai ưa. “Hữu lý bất dụng phát cao thanh,” mồm loa mép giải chỉ để che lấp sự yếu kém. Mỗi khi người dân đã có trình độ thì thấy **chướng tai gai mắt** và ác cảm ngấm tắng dân.

Đến mục báo cáo thành tích thì câu mở đầu phải theo bài bản: “Được sự quan tâm/ hỗ trợ của Đảng và Chính quyền Tỉnh, Huyện chúng tôi đã triển khai nghị quyết” y như hồi xưa: “Nhờ Hồng ân Thánh thượng, Thánh chúa anh minh, Đảng anh minh”. Lúc đến thăm viếng những công nhân bị tai nạn lao động, đại diện đoàn ủy lạo nói: “Chúng tôi thay mặt Đảng ủy, Giám Đốc, Công đoàn Cơ quan...” thì ra Công nhân chủ yếu lao động cho Đảng! thảo nào Đảng tự phong là đội tình phong của họ hồi nào họ không hay. Ở một buổi lễ trao giấy khen, các cựu Học tập Cải tạo viên đã phát biểu: “Chúng tôi xin cảm ơn Đảng và Nhà nước đã khoan hồng trả lại Tự do cho chúng tôi tạo điều kiện để chúng tôi lao động đổi đời được có như ngày hôm nay...” Nghe qua thấy bình thường, song nhiều người thắc mắc tại sao Đảng lại có quyền bắt, thả công dân(!). Dân phạm tội đâu phải đối với Đảng(!). Tội chống, phản đảng chỉ là khai trừ ra khỏi đảng, mất thẻ đảng viên, trừ trường hợp các đảng giang hồ, áp dụng luật lệ giang hồ, mà các **đảng Mafia Cần sa Cá sấu là những Bang đảng giang hồ khinh thường pháp luật**. Ở trường học thì câu mở đầu bài làm phải là: “Dưới mái trường XHCN,“ rồi viết tiếp mới đạt. Tội nghiệp các em học sinh đi theo ma phải mặc đồ mã. Nhiều người đặt tên *Đảng CS là Đảng Cửu Sùng* . Ngoài Bắc có cổ bài ‘Bất’, các quân bài giống Tổ tôm, Tài bàn, Chấn cạ có các hàng Vạn, Sách, Văn theo thứ tự lớn nhỏ, song đặc biệt có thêm vào hàng ‘**Sùng**’ lớn trên hết. Quân bài Cửu Sùng là lớn nhất trong bộ bài, có nó ăn cả làng, chắc tương đương với “Bộ Chính Trị”. Hồ chí Minh là ông cụ, Cửu Sùng Cửu vĩ (chín đuôi) Hồ ly Tinh, trùm làng. Ngoài Bắc xưa có Thành ngữ phổ biến: **‘Hơn nhau tí sùng** ‘ là theo ý nghĩa đó. Bây giờ là **‘hơn nhau tí đuôi**. ‘ *“Đảng viên (vây đuôi) đi trước, làng nước (bám đuôi) theo sau.”*

***Xã Hội Công Sản rất khép kín**. Trên thế giới, mọi đảng phái chính trị đều ra sức thu hút đảng viên, càng đông đảng càng lớn, dễ thắng bầu cử. ‘Vô đảng dễ hơn vô đạo,’ khuyến dụ, mời mọc. Tuy nhiên với Đảng CS, một mình một chợ “Quý hồ tinh (hồ ly tinh), Bất quý hồ đa (đa đảng),“ cần tốt không cần nhiều, vào cho được Đảng Cộng Sản, tương đồng vách sắt còn khó hơn thi cử thời xưa. Cá nhân phải phấn đấu và qua thử thách. Nói vậy thôi, khâu này thông thường ai cũng làm được, điều mấu chốt là lý lịch: Vô sản tuyệt đối (đời ông nội, cha, bản thân), gia đình liệt sĩ, chống Mỹ cứu nước, nhưng đó là chuyện xưa, thời chiến, nghèo đói nhưng lý tưởng, hiện tại cốt yếu là lý lịch thuộc gia đình Đảng viên, hồng hơn chuyên, bảo đảm không pha lộn giống CS. Phải có “gen”Cộng sản trong huyết quản: “Con vua thì lại làm vua, con sãi ở chùa lại quét lá đa.” Điều này lại có liên quan đến Đoàn Thanh niên Cộng Sản Hồ chí Minh. Đảng CS cho thành lập Đoàn để huấn luyện con em phấn đấu học tập tư tưởng HCM, đoàn viên được nghĩ là những mầm non của đảng, tương lai sẽ có điều kiện được kết nạp vào Đảng dễ dàng. Thực chất đây là **“Đoàn Công Sản Hồ chí Minh”** được tiêm nhiễm những lý tưởng độc hại xôi thịt, tham nhũng

của bọn CS ‘chẳng phường bán thịt cũng tay buôn người.’ **Đoàn Thanh niên công sô** ‘Hồ chí Minh’ không phải sô ‘Hương đạo Sinh’ có nhiệm vụ là công, khiêng, bợ, nói tóm lại là công cụ tở phục dịch, nô tài, nô tì mà không tự biết, có khi còn tự hào. Vào Đoàn rất dễ, hầu hết các học sinh trong lớp đều là đoàn viên. Ai học giỏi thì coi như bắt buộc. Tội nghiệp con em các gia đình tử tế vì hiếu học phải nhịn nhục vào đoàn để tiếp tục học hành thông suốt. Về sau tuy có Tiểu, Đại đẳng khoa nhưng hầu như đoàn viên chẳng ai được Đảng đẳng khoa, ngoại trừ con cái có cha mẹ là đảng viên. Những em này, học dù dốt dù giỏi, là đoàn viên gương mẫu hoặc bê bối đều được cha mẹ đỡ đầu để ưu tiên trở thành ‘đội tượng đảng’ và Đảng viên đảng CS tương lai. Xã hội Cộng Sản là một Xã Hội Phong kiến, khép kín, kỳ thị mang tính kế thừa giàu sang. Xã hội miền Bắc hiện tại cũng khép kín tương tự, các người Trung Nam không ra sinh sống, giữ các chức vụ trong UBND, cơ quan, xí nghiệp vv...

***Đoàn Phụ Nữ Cứu Quốc** . Tôi luôn cẩn thận khi viết về Phụ nữ. Nhiều người nghĩ rằng đây là **”Đoàn Phụ Nữ Cứu Quốc Cấp.”** Dưới mái nhà XHCN đại bộ phận nhân dân sống dưới mức nghèo đói nhục nhã mặc dầu cả nhà đã lao động cật lực, con cái nghỉ học phụ giúp. Nhiều chị em phụ nữ vì chữ hiếu, thương cha mẹ, các em nhỏ dại trong bước đường cùng đã phải làm cô Kiều, luân lạc chốn bần đợ, có khi nơi đất khách. Thật đáng thương tâm và kính phục. Các chị em đã hi sinh tương lai hạnh phúc bản thân để cứu cấp gia đình. Đảng Khôn nạn tự xưng là thần thánh, không ngờ là một lũ trộm cắp đợ bần, giành tất cả miếng ăn, đã làm nhục người phụ nữ Việt nam cũng như đã treo gương xấu xã hội làm hư hỏng thế hệ thanh niên mất tin tưởng, lý tưởng, đua đòi băng đảng bụi đời. Con dại cái mang, Đảng CS phải chịu trách nhiệm, đừng đổ thừa. “Cực chừ sướng sau” lời bảo đảm của loài Hồ cho qua việc. Độc lập Tự do, đời thì bo bo quý nhất, công bày cỗ cáo hồ xoi.

***Các Cháu ngoan bé Hồ**. Các em bé VN thông minh, xinh xắn đã bị đầu độc lúc còn thơ ngây với những tư tưởng và hình ảnh chồn cáo ly hồ tô son nhồi phấn. Tội ác tày trời nhiễm độc thể hệ tương lai của đất nước, tập tính phục tùng nịnh bợ sùng bái quá mức cá nhân trong một thế giới văn minh dân chủ, làm các đầu óc bé nhỏ cứ như ếch ngồi đáy giếng tưởng Bác là Thần, Đảng là Thánh trong khi chỉ là cục đất vô tri, biết một không biết hai, loạn màu, mù sắc. Thần thánh đâu chẳng thấy, chỉ thấy trước mắt bày giun đũa, cáo sô hoành hành. Dạy giáo lý vô sản trong lớp, ngoài đời đảng viên làm giàu toại bời, ‘có thực mới vực được đạo,’ các em lớn lên quen dần lối sống giả dối. Tất cả là đồ giả. Thay vì dòng dõi “con Hồng cháu Lạc” thương nước yêu nòi, Cộng Sản đã biến các em thành “**con Hồ cháu Bác**” học tách CS giết đồng bào như giết rệp lúc thời chiến, đàn áp, bịt miệng để tự do chiếm đoạt tài nguyên đất nước để rồi huênh hoang kể lể công ơn vô lượng cáo sô trời bễ, lúc thời bình.

***Quân đội Nhân dân. Công An Nhân dân.** Cũng như trên toàn thế giới, các cơ chế này đứng ngoài chính trị, quân đội bảo vệ nước, công an bảo vệ dân, khác với Ủy ban nhân dân quản lý dân. Họ không chịu sự sai khiến của bất kỳ một đảng phái nào vì đảng chỉ là một nhóm người có chung lý tưởng, quyền lợi, tự bầu bán nội bộ với nhau phân chia nhiệm vụ, người dân hoàn toàn

không hay biết, hoặc dính dáng. Cũng có nhiều đảng viên đảng này kia trong quân ngũ, chức vụ cao hoặc thấp nhưng Quân đội nhân dân, Công an nhân dân chỉ biết phục vụ đất nước, người dân, không phục vụ Đảng, không nhận chỉ thị, nghị quyết của Đảng dù Đảng đó có mạo nhận đại diện, đại biểu cho ai mặc lòng, hoặc cho Ông trời..., theo chủ thuyết, tư tưởng của ai mặc lòng, ngay hoặc của Ông trời, nhưng lại không do chính lá phiếu nhân dân bầu ra. Hiện tại Đảng CS sai bảo Quân đội, Công An. Đảng lấy tiền đầu để trả lương, mua quân nhu vũ khí, ngoài giáo mác lưỡi lê để quân đội bảo vệ Đảng, Nhà nước của Đảng! Bất công, tham nhũng kinh hoàng của Đảng khiến nhiều người lo sợ Quân đội mất lý tưởng chiến đấu trừ phi họ chỉ nghĩ đến Đất nước, và chỉ hi sinh vì dân tộc.

***Tòa Án Nhân dân. Viện Kiểm Sát nhân dân.** Nói chung CS đồng hóa ‘nhân dân,’ ‘quốc dân’ với ‘quốc doanh,’ ‘bao cấp.’ ‘**Tòa án quốc doanh**, ‘**Ủy ban quốc doanh**, ‘**Viện Cố Sát nhân dân**, ...và: *Đảng Lãnh ‘Đô’, Nhà nước Quản giáo, Quốc doanh làm chủ.*“ Coi mặt đặt tên để biết bộ mặt thực sự của các cơ chế ‘Hại dân’ này. Quân cán chính vi luật do Đảng lo liệu. ‘Trông người lại ngẫm đến ta,’ ở nước ngoài, ngành Tư pháp (các Tòa án) độc lập tuyệt đối, chẳng nhận chỉ thị của ai, như thế để bảo đảm nền công lý chí công vô tư, dân đặt tin tưởng.

***Sơ kết Tổng kết.** Hồ sơ lý lịch CS điều chỉnh như sau: Danh xưng: **Đảng TânTỷ Phú VN.**

1) Trình độ:

a) Văn hóa: Tiến sĩ nhân dân. Vô sản Chuyên tu tại chức.

b) Chính trị: Hồ sơ lý lịch. Lập trường Cương lĩnh: Đội Tiên phong của... đại biểu trung thành quyền lợi của... theo chủ thuyết tư tưởng của...HCM. (**thiếu giấy chứng nhận ủy quyền, cần hỏi lại.**)

2) Quá trình công tác:

a) Giành Chính quyền thông qua cơ chế Cách mạng Vô sản dụng võ lực, khống chế cơ chế dân chủ. Đàn áp tất yếu.

b) Củng cố Chính quyền: diệt trừ đối lập. Tổ chức Tổng tuyển cử, khống chế **khâu cơ bản** là ‘tranh cử, ứng cử.’ Làm tốt khâu thứ yếu là ‘bầu cử.’ Đắc cử tất yếu.

c) Chấp hành Chính quyền.

Bước một:Tạo Xã hội XHCN, đúng nghề, độc quyền nhưng không tạo cơ chế khống chế nhân sự do bao cấp sinh ý lại, tặc trách. Họp xuyên học tập chính trị đường lối đúng đắn của Đảng, thi đua bình bầu đạt danh hiệu, nói nhiều, làm ít, gây đình trệ mọi mặt. Bế quan tỏa cảng. Múa tay trong bị. Lạc hậu tất yếu.

Bước hai:Tạo Xã hội Tư bản chủ nghĩa, nghịch nghề, Kinh tế định hướng thị trường chuyên tu, nhưng không tạo cơ chế đa đảng nhằm khống chế nhân sự thoái hóa bệnh hoạn. Vẫn học tập đường lối sửa sai của Đảng. Vừa cạnh tranh tư bản vừa thi đua bình bầu XHCN. Loạn cào cào. Tỷ phú Tham nhũng tất yếu.

Nhà nước **vừa quản lý vừa quản chế, vừa quản giáo** (trông nom, dạy dỗ) dân, nói chung là ‘quản lão.’ Thật là lạ. Nước VN thế kỷ 21 lại là một Trại học tập cải tạo khổng lồ hiện đại.

Hiện tại Đảng viên CS, ‘thuyền đua bánh lái cũng đua, mạnh cá cá nhảy giỏi cua cua trèo’ mạnh ai nấy tham nhũng như những tế bào ký sinh chui rúc lục phủ ngũ tạng mẹ Việt nam. CS đạt danh hiệu “**Chiến sĩ Ung Thư**” từ cấp Trung Ương xuống phường xã. Tham nhũng Quốc nạn kéo theo mọi tệ hại suy đồi văn hóa, đạo đức, xã hội. Tội trạng tày đình ‘Trời đánh Thánh vật’, tiếc thay “Thần Thánh cũng tránh Cọng Sắn,“ nực cười “Trời đánh lại tránh Cáo Hồ.”

Phần 3: Tiểu Ngao Giang Hồ

“Con không Cha như nhà tróc nóc, Dân không Đảng như nòng nọc rớt đuôi.”

***Những con nòng nọc giữ đuôi.** Nhìn vào Việt nam ngày nay người ta có cảm tưởng là một bể cạn trong đó những con nòng nọc bụng ổng giun sán luôn lách qua những khe hốc dưới hòn non bộ, nhón như đóp rêu rong đây đó, vô tư, Bác Hồ canh chừng dùm chặt chẽ. **Giống hết thời Pháp đô hộ, ổn định chính trị, tăng trưởng kinh tế, giữ vững an ninh,** bọn diên khùng phá hoại nền cai trị đều bị Pháp tổng giam hoặc cho ra Côn đảo học tập cải tạo. Tuy vậy xưa bị an ninh Pháp, Ngụy bắt giữ vẫn còn đường sống, **bị VỆM bắt, chết chắc ba đời.** Nghe đài truyền hình đối ngoại của CSVN rêu rao các khiếu nại ngoại ngữ VN là một xứ sở Alice thần tiên. Nói vậy mà không phải vậy, khi trở về thăm quê nhà họ đã tận tai mắt, nghe thấy những thực trạng đau lòng, mức sống của đồng bào quá thấp, phù hợp với nghị quyết Đảng mới đây kêu gọi nỗ lực ‘chống đói giảm nghèo.’ **Thì ra là vậy.** Nhưng chắc kêu gọi xuyên, tiền bạc, ‘mắt lòng trước được lòng sau’ đã khôn ngoan nằm trọn trong túi riêng của Đảng. Đài Phát thanh, Truyền hình, Báo chí CS vẫn hàng ngày tường thuật tỉ mỉ các buổi lễ ký kết, làm việc, rộn đình đám với các đoàn ngoại quốc, đưa tin dài dòng **các cuộc công du thành công** rực rỡ của các đoàn Lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Quốc hội... đủ cấp lớn nhỏ viếng thăm nước này nước kia, gần nhà hoặc xa tận Phi châu, Trung đông, Nam Mỹ, Nga, Đông Âu...thất chặt hợp tác hữu nghị, trao đổi văn hóa, thông tin, khảo sát thị trường, hợp đồng thương mại lãng nhãng cho ra vẻ, thực chất là những chuyến đi giải trí miễn phí và có thể buôn lậu cho cả gia đình mà công quỹ phải è cổ trả tiền.

***Đài, Báo loan tin,** bình luận kinh tế kim ngạch xuất khẩu tỷ lệ tăng trưởng vùn vụt so với năm trước, quý trước hàng chục phần trăm, về đủ mọi mặt hàng: gạo, cao su, thủy sản, dầu thô, áo quần giày dép...thu về nhiều triệu, tỷ đô la Mỹ cộng thêm viện trợ Quốc tế khổng lồ xây dựng hạ tầng cơ sở. Mới đây một nhà máy lọc dầu thứ hai, lớn nhất ĐNÁ cũng được xây cất ở miền Trung với số vốn đầu tư hàng chục, trăm triệu Mỹ kim, CS giỏi thật. Nhân dân đang sống chật vật, choáng ngợp bởi những con số thần kỳ, những tin tức bóp méo vĩ đại. Tuy nhiên “**Xôi chuối phần Ông, quả Bông tôi mang,**“ người dân được gì chỉ là “**kẻ ăn ốc người đổ vỏ.**“ Tài nguyên đất nước mà các Ông giành sở hữu chủ càng được khai thác, túi sáu gang thùng đáy của các ông

càng đầy, người dân cũng lên ruột. Quốc nạn tham những kinh hoàng khiến nước nhà không còn tiền để canh tân Quốc phòng, trang bị hiện đại hóa Quân đội (rất tốn kém) chống giữ biên cương, canh gác không phận, **bảo vệ lãnh hải, Hoàng sa, Trường sa...** mà đành chịu lép vế dài dài và còn nữa. Viện trợ quân sự thời chiến nay không còn, phải tự lo liệu, giáo mác lưỡi lê tốt nhưng chỉ dùng trong nhà, người anh em khinh khi, được đảng chân lún đảng đầu dầu rằng nước CS với nhau, nữ nào. Nếu ta mạnh thêm dù vẫn thua đôi phương nhưng ‘mềm nắn rắn buông’ địch rất kiên dè không dám làm tới. Mà có ngồi vào bàn thương thuyết cũng không ở thế hạ phong. Tệ hại và nguy hiểm hơn nữa, bắt công tham những làm quân đội sa sút tinh thần, mất lý tưởng chiến đấu. CSVN phải chịu tất cả trách nhiệm để mất đất biển tổ tiên. Nếu Việt Nam là một nước thật sự có **Tự do Dân chủ, thì Tài nguyên khai thác lại càng nhiều hơn gấp bội**, không thất thoát do tập đoàn ‘Giun trong ruột, Địa ngoài da’ cộng sinh cộng sản hút sạch, và **được dùng đúng chỗ**: ngoài quốc phòng còn có những chính sách bắt buộc về xã hội an sinh, phúc lợi trợ giúp cô nhi, người tàn tật, già yếu thiếu thốn...mà CS mang danh XHCN nhưng trong trí óc vô sản không bao giờ hình dung đến; tiền công quỹ cũng chẳng còn, chưa kể các số nợ ngoại quốc Đảng vay bí mật. **“Quốc Gia hưng vong. Thất phu hữu trách,**” nước nhà thịnh suy, một người dân thường cũng có trách nhiệm: Trí tuệ tập thể, khôn ngoan toàn dân là quý báu. ‘Khôn lỏi sao bằng giới đàn!’

Nhiều người lại nghĩ bài học lịch sử vua Lê chiêu Thống trở lại mỗi khi nước ta do trong nước có loạn nôi da xáo thịt chạy sang Tàu cầu cứu giúp đỡ. Trong cuộc kháng chiến chống Mỹ nguy, Hồ chiêu Thống lay lục và Tàu Cộng quá lớn sát bên đã đáp ứng tận tình giúp đỡ hậu phương, cố vấn, quân nhu vũ khí, ngoại giao, tinh thần để Hồ đánh thắng ‘Mỹ cút nguy nhào,’ Liên Xô thì ở xa mà phải nhờ đường bộ Trung Hoa cho đi ngang. Không có Tàu Cộng, không có nước CHXHCNVN. **“Có ơn phải sợ, có nợ phải trả,**” ‘âm thủy tư nguyên’ uống nước nhớ nguồn, CSVN đền ơn Hoàng sa, Trường sa, biên cương, Tây nguyên... lễ vật vẫn còn nhẹ, CSVN vẫn còn lãi lớn, được cả nước, đòi đòi. Chưa hiểu lý luận này đúng được mấy phần. Dù sao, **“Dữ hổ mưu bì,**” nhờ cạp kiếm da, yêu cầu người ác giúp đỡ tất nhiên không thể được, ngày nào còn ‘đánh đu với tinh’ còn nhờ vả Ông Trung quốc to lớn ở sát nách, còn phải ơn đền lễ trong dài dài. ‘Phụ trái tử hoàn,’ cha vay nợ, con cháu, chắt trả đời trả kiếp.

*Trong thời kháng chiến nhiều Ông theo Cách Mạng rất lý tưởng, chịu cảnh tù đầy, không hề mơ mộng sẽ **quá** giàu sang để làm gì, mặc dầu Bác hứa ‘cực chừ sướng sau, cho làm giàu,’ nhưng khi có đặc quyền đặc lợi thì ai cũng sinh ‘ăn cắp.’ Cách Mạng là vậy, đó là chuyện thường tình, lời Bác **‘trăm năm trồng người,’** người CS, ý nghĩa vậy, ‘mật ngọt chết ruồi’ rất nhân tính, không riêng gì mấy Ông CS mà trách họ. Làm lãnh đạo phải tiên lượng điều đó.

“ Nhược hữu lương y viên tuyệt mệnh Tòng lai vô dược trị tham tâm/trương tư.”

Dẫu có thầy hay cứu được mạng. Xưa nay chưa thuốc trị lòng tham/trương tư. Bệnh trương tư vẫn chưa có thuốc trị, song lòng tham không cần phải chữa. **Lòng tham là tính thiên phú,** ‘tri túc,’

có đầy, để mọi sinh vật sinh tồn và phát triển bình thường, hài hòa trong thiên nhiên không thể không có. Tuy nhiên **phân biệt với tham nhũng, lòng tham không đáy, là bệnh hoạn cần chữa trị**. Ở các nước phương Tây các người làm Chính Trị hoặc trong bộ máy công quyền dù nhỏ dù lớn, cấp cao hoặc thấp, tham nhũng dù một tí chèo, nếu bị phanh phui cũng phải từ chức và hoen ố tiếng tăm vĩnh viễn. Dư luận rất khát khe không bao giờ tha thứ. Họ đòi hỏi trong sạch tuyệt đối. Đa đảng không thể tham nhũng, do đó ngay khi CS bỏ rơi XHCN, “đĩa đeo chân hạc,” chuyển qua làm kinh tế Tư bản, giành độc đảng quản lý thị trường tài nguyên tiền bạc béo bở thì ai cũng thấy rõ **sự kiện CS hồi lộ, vơ vét của công là điều tất yếu**.

Mới tháng 2/2009 Thống Đốc bang Illinois, Hoa kỳ đã buộc phải từ chức vì bị nghi ngờ (ông vẫn phủ nhận) có tham nhũng trong việc bổ nhiệm Thượng Nghị sĩ thay vào ghế trống Tân Tổng Thống Mỹ B. Obama để lại. Gần đây nhất báo chí vừa loan tin cựu Tổng Thống Roo Moo Hyun, Nam Hàn vừa tự sát vì bị điều tra do nghi ngờ có nhận hối lộ từ hai công ty trong nước trong nhiệm kỳ Ông làm Tổng Thống trước đó. Dân chúng đông đảo dự tang lễ khóc thương tiếc Ông là một Tổng thống vẫn được tiếng thanh liêm. Ở Nam Hàn một vài cựu Tổng thống khác cũng ngồi tù do tham ô ít nhiều bị phanh phui sau này, nhưng đây là vụ tự sát độc nhất, gây chấn động cả nước. Lưới trời khó thoát, xứ người ‘pháp bất vị thân,’ có tội phải đền tội.

Phân tích kỹ ta nhận thấy Tham nhũng qui mô, là do độc quyền cai trị dưới mọi hình thức. Chữa loanh quanh thì bệnh lan mạnh thêm, chữa đúng thì bệnh dứt. Khắc tinh của Tham Nhũng là có đa đảng tức là có Tự do ngôn luận báo chí mà cũng có mặt xấu, hay bị lạm dụng, tuy nhiên những điều lợi thì nhiều vô kể. Các nước ngoài, Chính phủ không có Bộ/Sở Thông tin kiểm soát kiểm duyệt báo chí, các sai trái bị kiện có các Tòa Án thụ lý phân xử vô tư.

Chính phủ cũng không hề có báo, đài phát thanh, phát hình (TV). Ban đầu tôi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng hiểu rõ vì cạnh tranh, đài, báo của Chính phủ bao cấp không có khán thính độc giả, chẳng ai xem mà tốn phí duy trì lại rất cao do tiền dân trả thuế, đành phải dẹp. Nói chung ở các nước Tư bản chủ nghĩa, các Chính phủ tránh kinh doanh kinh tế: sở hữu nhà máy, công ty thương mại vv... vì điều hành sẽ bị nạn cán bộ công nhân viên nhà nước ý lại, kém năng động, gây thâm hụt, phí phạm tiền dân đóng thuế, chi bằng để nhân dân làm, Chính phủ ngồi không, thu thuế vào công quỹ, dùng lại cho dân.

Cách trên 30 năm* nước ta có Đồng Chí Lê Duẩn, Tổng Bí thư Đảng lên thay Bác Hồ qua đời. Nhiều người gọi Ông là Lê Xuân, nghĩa là rất ngu đần đối với Ông chí Minh là rất thông minh. Tuy ngu nhưng Ông Lê Xuân lại là người có sáng kiến đưa ra hình ảnh sống động con ‘Bạch tuộc có ba vòi**’ để mô tả ba tầng bóc lột: vòi Đế quốc Thực dân, vòi Phong Kiến, vòi Tư bản đua nhau hút máu Nhân dân lao động. Sách báo Đảng Quý đỏ không ngớt ca tụng đó là một phát minh vĩ đại độc đáo mang tính sáng tạo đỉnh cao trí tuệ của Tổng bí thư Lê Xuân. Thì cũng như Sáng kiến to lớn “**Trời chòm chôn sống tập thể**” làm khiếp đảm đối phương chẳng dám ho he ngó ngóe. **Chôn sống là Dấu ấn DNA của VỆM (Việt Minh)**, nhãn hiệu trình Tòa từ năm 1945.

Ngày nay cả 3 vôi ấy được thay thế bằng một vôi duy nhất, vôi bảm hút “**CSVN, đảng đĩa đoi, rút không ra, bôi vôi không nhũ**” hút chừng mạnh, cấu kết vôi Tàu cộng bảm chặt nút sạch máu rồng nhỏ VN. Tuy vậy ‘Hò khen Hò dài đuôi,’ CS mở miệng là khoe khoang nhờ vận dụng Mác lê làm kinh tế hạch toán giỏi, quản lý Tư bản giỏi hơn cả Tư bản, không có chúng nước VN bây giờ dám còn là một **nước lạc hậu, như thời đồ đá, để rồi kể lể không đức vô lượng cạp sản trời bể**: “Rằng on Bác Đảng rồi rào, Tuổi ra đã khắp thấm vào đã sâu:“

Nhờ chúng trẻ con sinh ra nay lớn lên được,* đóng lăm thứ tiền xin vào học dưới mái trường XHCN, lại có dịch vụ trường Trung học cơ sở ... dân chúng đau ốm có thể bán đồ đạc cửa nhà, chạy vay mượn tiền vào Bệnh viện có khắp nơi ngóng chờ tăng thu nhập, tuy Bác dạy ‘thầy thuốc như mẹ mìn’ nhưng: “ Sóng chết mặc bay, tiền thầy bỏ túi.“ Trước kia khi ở với Ngụy, dân chúng ai nay trên 45 tuổi đều nhớ Nhà Thương (Bệnh viện) có vẻ ít hơn song không lấy tiền, cho luôn ăn uống, đi học cũng vậy, lại còn lăm thứ học bổng. Họ cũng nói trước có người nghèo nhưng không đến nỗi quá quắt như **bây giờ bị hà hiếp và **mỗi thứ mỗi xia tiền** mà tiền thì không làm ra. Trước kia không CS, ai cũng có công ăn việc làm, đồng ra đồng vào, đâu đến nỗi. Vào công sở cơ quan thì thủ tục giấy tờ rõ ràng, giải quyết mau lẹ, không người hạch sách chẳng kể vôi vĩnh, hầu như không tốn kém, công lý xử kiện thì vô tư. **Lý do chính là có tự do báo chí.** Lúc Ngụy, dân bất mãn thường công khai chửi mắng Chính phủ, và cũng kéo nhau ra đường phản kháng, đòi, báo hùa nhau đưa tin, cả thế giới đều chú ý, phê bình.

Tuy nhiên ‘trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết,’ trước kia dân cũng sợ vì hay bị Việt Cộng quậy phá, ném lựu đạn đâm đông, pháo kích bừa bãi, và giựt mìn xe đồ, tàu hỏa chết bọn. Máy ồng VC là vậy, trái ý máy ồng là chết, mà cũng để hù, dằn mặt: Ban Cải lương nào có tuồng hơi hướm chống Cộng hoặc có mòi bệnh nguy là bị khủng bố VC cho ăn lựu đạn liền. Tự động im re. Trước kia mỗi lần bộ đội CS tiến đến giải phóng thì nhân dân hoảng sợ tự động đổ xô chạy tháo về vùng Quốc gia để tránh nạn CS, như Quảng trị 1972, Tây nguyên 1975 vv...Bản tính khủng bố VC không bao giờ suy xuyễn, dám giữ quá ngày tận thế, trong DNA của họ. Lúc thời trước vì nhu cầu chiến tranh Ngụy cấm đoán một vài thứ, ví dụ cấm tuyên truyền mạnh miệng cho CS, nay trong thời bình đã mấy chục năm mà CS trong nước lấy quyền gì nghiêm cấm ngặt nghèo lăm thứ, che miệng, bịt mắt cầm tay dắt dân...**làm như xe lửa cho tự do trên đường sắt,** lệch hướng CS đề ra một tí là trật bánh, lật nhào. Lớp trẻ sau này học sách VC mô tả trước Ngụy, dân bị bỏ rơi, thất học bệnh tật và nghèo đói thê thảm, nhờ công Cách Mạng cứu vớt đời mới được như ngày hôm nay. Có biết đâu ngay sau tháng 4/1975 Đảng viên, Cán bộ Cáo Sói lớn nhỏ từ đầu tràn vào miền Nam hốt của nhiều bọn dùng cả đời và tầm thực kéo đến thêm ‘ghế trên ngòai tốt số sàng,’ khắp ủy ban, cơ quan, xí nghiệp. **Miền Nam giàu cho lắm, mất nhanh đành chịu.**

Lớp dân chúng dưới 45 tuổi, sống mấy chục năm với CS bung bít lừa gạt, tai chỉ nghe: Đảng anh linh, Thánh thượng anh minh, vạn vạn tuế, Đảng lãnh đầu, Nhà nước hộ lý, Nhân dân làm chủ... mắt chỉ thấy lộng quyền, tham nhũng, hối lộ tràn lan, bắt bớ cấm đoán thì cứ tưởng đó là chuyện

bình thường, ‘mưa cả bầu trời,’ ở đâu nước nào cũng vậy mà còn tệ hơn. Ở Bắc Triều Tiên, dân chúng thiếu ăn trầm trọng, chết như rạ, **tuy đói nhưng dân không khổ** vì nhà nước nói ngoài thế giới đói hơn mình, mình hơn người và vân vân... Có biết đâu mình ‘cá chậu chim lồng,’ người ta ‘chìm trời cá nước’ khác biệt xa chừng. Ở nước người không hề có hiện tượng trò hề quái dị, dân phải giả vờ tin: ‘Đảng Cá Sà lãnh đạo,’ Bộ Cá Mập, Đĩa Trâu ra Nghị quyết, ...mà chỉ có **Quốc hội và Chính phủ mỗi lần do dân bầu ra làm tất cả**, có sự góp ý của các đảng phái. Cái truyền thống nhần nhục phục tùng ‘hoạt tử nhân’ thờ ơ, ‘rô bốt’ vô cảm, thiếu chủ động của một dân tộc bị trị sống quen với đè nén áp bức ghe phen, cả trên ngàn năm, tưởng đã nhờ làn sóng dân chủ của thời đại cuốn sạch mất tiêu, thì nay lại được **Đảng CS phục hồi, vun quén củng cố trả về đầy đủ cho dân tộc**. Con giun xéo mãi phải quần.

Mới đây, đầu tháng trước tôi nghe thuật lại đài TV đối ngoại Hà nội thông báo Lãnh đạo Chúa Trịnh Vua Lê vừa ban hành Qui định Công dân VN được cấp giấy phép ra nước ngoài nếu có các lý do chính đáng như chữa bệnh, học tập, thăm viếng, tham quan, giao dịch thương mại... cũng nhiều và rộng rãi, CSVN tôn trọng nhân quyền. Nhân dân nghe hồ hởi, có biết đâu ở nước người, công dân muốn đi đâu thì đi, trong nước ngoài nước tùy thích, đi chẳng thừa về chẳng trình, quyền dân tự do đi lại không là một ân huệ Đảng ban phát.

Thật tình tôi chưa từng nghe ở một nước văn minh nào trên thế giới mà Chính phủ của **Đảng cầm quyền lại dám phách lối kẻ lể công ơn ban phát cho người dân khổ chủ và bắt dân phát biểu rít rít cảm ơn ca tụng thành tích, đường lối đúng đắn giúp dân của Đảng, Nhà nước. Lẽ ra công lao càng lớn nếu có, khiêm nhường càng cao mới phải đạo. Tôi cũng chưa hề nghe Đảng cầm quyền nào lại to gan công nhiên đóng vai trò sư phạm và quản giáo (trông nom, giáo dục), dạy dân học vẹt quán triệt chủ thuyết, tư tưởng, chủ trương chính sách xoay sở chóng mặt của Đảng, nghị quyết trông tréo của bộ Chính trị... và cả lịch sử Đảng, lịch sử Liêu trai hang chôn Pắc Bó, mà lẽ ra chỉ Đảng viên và Đối tượng đảng phải học, hoặc ai đó nhiệm ý, muốn nghiên cứu. Điều này chỉ thấy ở các nước trình độ ý thức dân chủ còn bị Đảng khinh thường cho là thấp kém, nói gì cũng tin, dạy mãi vẫn ngu và Đảng cầm quyền lại còn ngu hơn. Tuy ngu nhưng dân lại có công trong chiến tranh bao bọc, cấp dưỡng Đảng kể từ khi Đảng còn trong trứng nước: “Dân nuôi Đảng bằng trời bằng biển. Đảng nuôi dân Đảng kể từng ngày,” hiện nay. Mà dân nào kẻ lể công ơn!. Suy ra Đảng làm được những việc quái đản động trời vì Đảng biết chẳng ai làm gì được Đảng, bằng vũ lực hoặc bằng lá phiếu. Đảng đã chỉ thị QH dâng lên áo giáp ‘miễn tử bài’ **HP4**, xương đồng da sắt kém gì dũng sĩ Achilles, vô địch trong thần thoại Hi Lạp xưa! Không cần ‘Danh chính ngôn thuận,’ Đảng tha hồ treo đầu dê bán thịt chó, đổi trắng thay đen, phù phép vẽ bùa chú, ‘chỉ lộc vì mã,’ chỉ nai nói ngựa ngang ngược, tên nước XHCN, tên Đảng CS thầy ma chết đứng kế hoạch từ lâu, để thói không chịu chôn cất; ‘chỉ đông hoạch tây,’ ‘chỉ một đảng quang một nẻo,’ phí công hô hào làm Cách mạng nhằm đánh đổ kẻ thù TBCN, xây dựng XHCN, nửa chừng nản chí, phế bỏ XHCN, suy tôn TBCN, ‘tiền hậu bất nhất,’ xoay trở như con vù, để rồi ‘làm mưa làm gió, đục nước béo cò, thò đuôi chồn cáo.’*

*Quyền công dân đòi hỏi được cung cấp thông tin đầy đủ, xác thực, để cập nhật kiến thức toàn diện **tránh tình trạng ‘éch ngòi đáy giếng’** là quyền mà CS hạn chế nghiêm ngặt nhất. Che dấu và bịa đặt thông tin tội không kém tham những bao nhiêu. “Đừng nghe Cộng sản nói, hãy nhìn Cộng Sản làm” (Cố Tổng thống VNCH, NV Thiệu) là sợi chỉ đỏ dẫn đường, là kính chiếu yêu để làm loài Hồ Cáo hiện nguyên hình lộ đuôi: CS nói hòa hợp dân tộc thì cho đi tù cải tạo năm, mười, mười lăm năm; hô hào đoàn kết dân tộc thì lại độc tôn, đàn áp, **dùng tiền dân gây thâm độc chia rẽ dân**, xây dựng XHCN thì nay xây dựng Tư bản Đỏ; đại biểu trung thành quyền lợi của... thì nay bỏ rơi họ thê thảm, làm giàu một mình. Mới tháng 2/ 2009 Ngoại trưởng Mỹ H. Clinton lên án tình trạng Nhân quyền tồi tệ ở Trung quốc. Lập tức Trung quốc trả đũa chỉ trích nặng nề đời sống ở Mỹ. Chuyện bình thường, “Cục đá quăng đi, hòn chì ném lại. “Phản động ai cũng “Chân mình thì lấm bê bê. Tay cầm bó đuốc lại dè chân người.“ Cả hai bên đều có lý. Tuy nhiên sự khác biệt là ở chỗ Mỹ nói Mỹ nghe, Trung quốc cấm đài và báo chí trong nước đưa tin. Điều này cũng đúng cho VN tuyệt đối cấm đăng tải những thông tin xấu về Kinh tế, nhân quyền, tham nhũng... Ở Mỹ thì đài, báo đưa tin nguyên văn những lời Trung quốc, nhất là Việt Nam có truyền thống chửi Mỹ toi bời không kịp vuốt mặt. Như vậy cũng hay, biết người biết ta, tốt theo xấu bỏ, không gì phải dấu, có khi ‘hàm huyết phún nhân tiên ô tỵ khẩu.’

*Đã vậy làm Ông lại gât gù lý thuyết thao đời: “**Ở Việt Nam ta độc đảng là phải, đa đảng là loạn to, là tự sát**, người mình chẳng ai chịu ai, mỗi người một ý, thập nhị sứ quân, xem bên Thái lan thì biết“. *Đó là lời nói đúng với thời xưa* phải đánh nhau ‘được làm vua thua làm CS,’ chẳng ai chối cãi, lúc đó chưa có ‘khái niệm dân chủ.’ Nay đó là một nguy hiểm phản dân chủ nguy hiểm, thâm độc, đầu môi bất công bất hòa, chia rẽ. Bất đồng chính kiến thì muôn đời ở đâu cũng có, không riêng ở VN. Hiện nay cách giải quyết, dù ai phải dù ai trái, có người dân phân xử. **Thắng tuyển cử, lên cầm quyền độc đảng** hợp pháp, thất cử chẳng trách ai được, đành chờ thời gian. Sự chuyển giao quyền hành giữa các Chính quyền cũ và tân cử, diễn ra rất thân thiện, suông sẻ, như vừa rồi, đầu năm 2009 ở Hoa kỳ giữa chính quyền Tổng thống Bush và Tổng thống tân cử Obama.

Các nước văn minh trên Thế giới hiện nay có các thể chế đa dạng tùy thuộc các đặc tính quốc gia dân tộc, nhưng nói chung đều rất tốt, nhờ tinh thần tương kính đa đảng. Có độc tôn, độc tài đương nhiên có bất bình và có đàn áp. Như thế sao gọi được là có ‘ổn định Chính trị!’ **Không thể mâu thuẫn vừa độc tôn một mình vừa kêu gọi đoàn kết.** Đã là con người có trí óc, ai chịu ai!, tuy nhiên “**củ cải nói phải cũng nghe**“ ‘mạnh tay không tay khéo miệng,’ và công luận là trọng tài, điểm chung quyết là Tổng tuyển cử đem lại ổn định chính trị bền vững thực sự, như hiện tại ở các nước văn minh trên thế giới, **người thất cử đành chịu thua “khẩu phục tâm phục.”** Ta thử đem câu này hỏi ý kiến mấy ông CS, chắc họ cũng phải đồng ý mà thôi. Ta lại thử hỏi mấy Ông, độc tôn độc tài tức là gông cùm đàn áp đem lại ổn định chính trị thực sự hay giả tạo ‘tâm khẩu bất phục!’ Chính Lenin đã nói: ‘ở đâu có áp bức, ở đó sẽ có bộc phát đấu tranh.’ Lịch sử cận đại cho thấy nhiều trường hợp nhân danh chống độc tài tham nhũng, dùng bạo lực cướp chính quyền, cách mạng, đảo chánh... ở các nước bán khai nhưng rồi ai cũng dần dà từ bỏ

bạo lực để cai trị có đảng này đảng kia việc nước chung lo, không một ai lại có **ý nghĩ quái dị lươn lẹo ra một loại Hiến pháp côn đồ để giành chiếm cả hưởng lợi**. Lại còn nói: ‘bỏ là tự sát.’ Thật vô lại, thiếu giáo dục, lòng tham làm mờ mắt, đánh mất lương tri. Chúng ta, nhân dân VN 4000 năm văn hiến đành chịu để quân vô lại mọi rợ cai trị dân ta.

Các nước Âu Mỹ, là Tư bản* song có những chương trình xã hội rất tốt giúp người dân. Nước CHXHCN VN ngày nay dù độc đảng nhưng không phải là XHCN, có giàu nghèo, cũng không phải TBCN vì khuyến khích cạnh tranh làm giàu nhưng lại độc quyền độc tôn; cạnh tranh và độc quyền là tương phản. **CSVN quái thai dơi không ra dơi, chuột không ra chuột, ‘ái nam ái nữ: XHCN trá hình, đồ giả. TBCN trá hình đồ mã, có thể là ‘Đảng chủ Tư bản’ giống ‘Pháp chủ’ thời Pháp, ‘*quân chủ*’ ở thế kỷ 21. Tuy nhiên trong các thể chế, ‘Tư bản Đảng chủ’ thì lại quá tệ, **thâm độc, giả dối và Kê cấp là số một**. Tính tham đứng đầu trong ‘**Tham Sân Si,**’ và là đầu mối tất cả các tính xấu; người biến tính vì lòng tham không còn là con người và không từ bỏ thủ đoạn tàn ác nào. CS thoát tiên làm cách mạng vì lý tưởng vô sản, sau đó là lý tưởng vợ sản chạy theo tiền, khư khư giữ quyền bính để làm giàu bản thân đến mức độ đánh mất tình người và tính dân tộc. CS phá hủy những đức tính truyền thống tốt đẹp của giống dòng Hồng Lạc và làm tăng nhanh kinh khủng những **tính xấu và truyền thống xấu mà CS là đội tiền phong** thuộc tính của xã hội chôn cáo hồ ly tinh, vô lại, giảo quyệt, bản tiện, phản bội... Điều gây lo ngại nhất là các truyền thống xấu ấy về lâu về dài càng được củng cố đâm chồi bắt rễ sâu rộng trở thành truyền thống cố hữu đậm nét của dân Việt, **thay đổi bộ “gen” tốt** của họ trước kia.

Trong thập kỷ 90 thế kỷ trước, bức tường Bá linh được xóa bỏ, sau đó hai nước Tây Đức tư bản và Đông Đức XHCN hợp nhất. Tây Đức bỏ ra hàng trăm tỷ ‘Mác’ (tiền Đức hồi đó) để tái thiết Đông Đức lạc hậu. Tuy nhiên người ta nói khi lâm sự họ kêu trời vì các đồng bào Đông Đức của họ mới mấy chục năm sống với Cộng Sản đã biến tính hẳn, trở nên phách lối khôn vặt, quan liêu, tắc trách, ưa hội họp tầm phào, đi quan hệ trao đổi vô bổ, ưa ngồi nhà công việc nhàn nhã, sợ mất hộ khẩu tốt... trái hẳn với truyền thống người Đức là một dân tộc anh hùng, cần cù, năng động, sáng tạo, kỷ luật. Nam Hàn bây giờ lo rút kinh nghiệm để ứng phó trường hợp thống nhất lại với Bắc Hàn. Đặt trường hợp CS Đông Đức đánh chiếm Tây Đức như ở trường hợp VN, thì diễn tiến cũng là tương tự, biến đổi các truyền thống tốt, **và chí khí quật cường của dân tộc bị CS tận diệt, quân dân** thích hợp dần với lối sống trong một xã hội phức tạp nhọc nhằn để thành một tập quán ươn hèn đậm nét. Lý tưởng cao xa đấu tranh giai cấp, vô sản, cộng sản, XHCN đã chết, nhường chỗ cho xôi thịt, CSVN chẳng **còn gì thêm để biện minh giải thích tại sao phải giữ độc tôn để xây dựng TBCN kẻ thù địch muôn đời**.

Đã vậy CS lại luôn tỏ chức lễ lạc khoe khoang* đông dài thành tích, công ơn, chưa biết đúng được mấy phần, có thể đúng cả, tuy nhiên điều đó không quan trọng, nhiều người làm được, **tốt bằng hoặc hơn mà lại còn trong sạch. Điều quan trọng là xưa nay tự cổ chí kim khắp nơi không ai ưa kẻ độc tài, đồng nghĩa với áp bức, bắt bớ, gông cùm. CS xưa cũng kêu gọi đứng lên chống độc tài áp bức, nay lại độc tôn. “*Công sinh minh. Liêm sinh uy,*” công bằng sẽ sáng suốt, liêm

kiết sẽ có oai, những người viết bài như thế này kêu gọi **công bình, liêm khiết, dân chủ đa đảng, góp người thêm ý, từ bỏ óc chât hẹp độc tôn độc đảng** áp đặt dưới mọi hình thức, không phải là có ý đồ chia phần xôi thịt, có người đã ở tuổi gần kề miệng lỗ, mắt mờ chân chậm hoặc bệnh tật hiểm nghèo, sắp ra đi nhưng vẫn còn tâm huyết, lo lắng cho tiền đồ đất nước, âm no hạnh phúc cho giống nòi, ‘trẻ giúp sức, già giúp ý.’ “xã tắc lâm nguy thất phu hữu trách.” Chính CS xưa cũng đã kêu gọi toàn dân kháng chiến. Những người trước kia ưa thích CS làm tướng lý tướng hay ho này nọ thì, ‘xưa tốt vó nay ló đuôi,’ chuyện đã qua, nếu còn cố bám víu tầm quắt, tuyên truyền cho CS thì chỉ là ‘theo đóm ăn tàn,’ vì **miếng ăn phải còng lưng**, có khi đơn giản vì ‘theo sương bướng khổ.’ Ta khinh bỉ nhưng thông cảm.

*Nhân dân Việt Nam vốn thông minh, dù có Bác Đảng, đỉnh cao trí tuệ, lại rất hiếu học, được Pháp khai hóa chỉ điểm ‘Nhật tự vi Sư,’ rồi lại được Bác Đảng ráo riết kèm cặp **“nhất hay chũ, nhì dữ đòn.”** Còn nữa ‘học thầy không tầy học bạn,’ đã biết lén CS tìm mọi cách tự trau dồi cập nhật kiến thức để ‘con hơn cha là nhà có phúc.’ Chậm đến đâu dạy lâu cũng biết, dân không đui què mẽ sứt, CS không cần phải cầm chân dắt tay trọn đời. **“Con có cha như nhà có nóc, dân có Đảng như óc nóc mọc đuôi.”** Nhân dân VN là kiếp nông nọc bụng ổng quản thúc trong bể cạn, có truyền thống từ đời Pháp thuộc, nay Bác Đảng vẫn giữ không cho trưởng thành, đời đời vút đuôi mọc thêm chân, thành ếch nhái, nhẩy tung ra khỏi bể cạn, **tiểu ngao giang hồ**, tự mình quyết định vận mệnh: Không gì quý hơn độc lập, có tự do, dân miền Bắc đã ò ạt bỏ xứ năm 1954, dân miền Nam đã hàng triệu chạy trốn khỏi nước năm 75.

*Cả thế giới bao la mà chỉ một ít nơi như VN người dân bị kèm cặp bắt buộc học mãi một loại Chính trị Mác Lê lỗi thời lạc hậu, ếch ngồi đáy giếng. Lại ngụy lặn trong những thông tin bung bít bóp méo, bịa đặt, tự cao tự đại coi trời bằng vung. Cả vũ trụ mênh mông, lũ nòng nọc trong thiên nhiên mau lẹ phát triển thành cóc nhái ngoại trừ chỉ rất ít địa phương môi trường khát khe, đây đó ở Thụy Sĩ, Hi mã Lạp sơn tận nơi thâm sơn cùng cốc, trong nguồn nước không đủ lượng ‘i-ốt’, nòng nọc giữ đuôi cả đời, ngay cả 100% nếu nước rút sạch ‘i-ốt’. Ở các vùng này số trẻ con lớn lên ngu đần (cretinism) cũng cao, người ta phải dùng loại muối bép trộn ‘i-ốt’. Xem ra bí quyết giữ đuôi chồn của Bác, Đảng là bản Hiến pháp ‘I-Tờ Dốt’ (I-ốt) dùng cho nòng nọc.

Người dân VN học một biết mười đã kinh qua nhiều lần bầu cử do Bác Đảng tổ chức, không cần ai dạy mãi. **Dân sót ruột chỉ mong muốn gấp trả đuôi lại cho Bác, Đảng dùng.** Dân không muốn dùng đuôi như Bác. Dân muốn sống trong **một xã hội ‘người sống với người.’** “Làm người thì khó, làm chó thì dễ,” trong xã hội VN hiện thời lại thấy trả trộn quá nhiều cáo sói giả dạng người, quân giáo người, có đuôi, khi phô trương lộ liễu, khi đội lốt cừu, khéo để ý thì nhận thấy; trong túi quần chui rúc cả xấp, bước vào nhà là gập, ảnh tượng treo đầy, gian manh thập thò rình ngó. Dân VN rất văn hiến, muốn được cai trị bởi những con người văn hiến trọng lễ phải ‘khôn không qua lễ, khỏe chẳng qua lời,’ những người không khoác lác luôn miêng kẻ lẽ công on ‘Tào Tháo’, những người đối thoại thuyết phục, thỏa hiệp thay vì bịt miệng chụp mũ vũ phu đàn áp. Nếu mọi rợ chiến khu không quen làm vậy thì rút lui. Chắc các bạn trẻ đều đồng ý.

Hiên tại thì người dân* coi như đã học được toàn bộ võ học của Bác Đảng, chỉ còn thiếu chút kinh nghiệm thực hành. Nhưng điều này không quan trọng vì sẽ nghề dạy nghề, luôn rút kinh nghiệm học hỏi sửa sai ...mỗi lần sửa mỗi lần vơ thêm**. Tuy nhiên những Độc chiêu Ma giáo thì người dân ‘cam bái hạ phong’ xin chịu thua. Tỷ như Cọng Sản gây chiến tranh không cần thiết cho nước nhà Độc lập, giết quá nhiều sinh mạng. **Chỉ thấy lỗi không thấy công**. “Dụng nhân như dụng mộc” xét người giao việc, không thể khiến muỗi đội núi, bảo người bắt tài làm việc lớn: khi thanh bình CS quản lý hành chánh vô lại, tòi tệ không ra hồn, vì chỉ chăm chăm đánh cướp vợ vét, còn Bác Hồ dám còn tề hơn, chủ quan hơn, cai trị ngu hơn, vụng về, ra nghị quyết điều chỉnh lui tới. Trong nội bộ, người ta cho biết họ đánh giặc cầu xé lẫn nhau cũng rất thiện nghệ, quyết liệt, trâu buộc ghét trâu ăn ‘đồng nghiệp tương cừ,’ kết bè phái ngoạm cắn nhau dữ dội như ‘chó cắn chó’ (dog fight) để giành chức vị, quyền lợi tham nhũng. “Đảng tham thực tắc vong,” họ Lãnh đạo như bầy **Cáo Sói đói thịt**, như XHCN thấy tiền như mèo thấy mỡ, như Tàu phù bên Tàu nhịn đói quá lâu, sang Việt nam ăn no muốn vớ bụng đến nổi bội thực ngã lăn đùng ra chết, các năm 1945-46 khi chúng sang VN giải giới quân Nhật.

“Giàu đổi bạn, sang đổi vợ”, CS khi làm nên chức phận phụ tình XHCN, ‘tao khang chi thê,’ vợ cùng ăn bã rượu, cám, lấy nhau lúc nghèo khó, chạy theo TBCN làm rề gia đình giàu có. Quân phản bội, vô liêm sĩ. Xét cho cùng Cọng Sản tuy hại dân hại nước, ‘công thành danh ố,’ song đối với các mục tiêu đề ra cho Đảng thì họ xuất sắc vượt chỉ tiêu: nhờ xúi cọng chung sản, ‘*của chung dùng riêng*’ các **đảng viên đã giàu có**, quyền thế. Bây giờ họ nên khôn ngoan lui bước, XHCN thất bại chua cay, Tư bản thì trái nghề, mèo không giữ nhà chó bắt chuột mà lại tày hay. Những con nòng nọc của Thạch phá Thiên hiền lành, im ắng song mỗi khi khởi động có sức bộc phá kinh hoàng (Hiệp Khách Hành). Nhiều người nghĩ CSVN ít nhất nên theo gương các huynh đệ CS Âu châu thôi lý luận ‘đội tiền phong... do đó lãnh đạo’... để chung sống hòa thuận với anh em trong nhà, cùng xây dựng đất nước, đem lại hạnh phúc thực sự cho đồng bào nòi giống, “**Bại tử hồi đầu kim bất hoán**,” người con hư hỏng biết hối lỗi, vàng không đổi. Đảng CS luôn là một thành phần quan trọng trong một Xã hội dân chủ. Điều này mang tính khả thi, đã có tiền lệ, và đã diễn ra rất là dân chủ, trật tự, êm đẹp nhiều nơi.

**Trong Thế chiến 2* (1939-1945), Tướng De Gaulle đã lãnh đạo cuộc kháng chiến chống Đức quốc xã, hợp tác với Đồng Minh và giải phóng được nước Pháp. Ông được dân Pháp xem là Anh hùng cứu quốc. De Gaulle (đồng năm sinh với Bác Hồ) lên làm Tổng thống Pháp (1944-1945), nhưng “*công thành thân thoái*,” ông nhanh chóng rút lui, trao trả lại quyền hành cho một chính phủ do dân cử. Mãi đến 14 năm sau ở tuổi 69, Ông ra tranh cử và được bầu vào 2 nhiệm kỳ Tổng thống liên tiếp 1959-1969. Ông mất năm 1970, sau Bác Hồ một năm. Nhiều người nói năm 1945 khi Tổng thống Pháp De Gaulle tự ý rút lui khỏi chính trường thì ở VN Cụ Hồ làm Cách Mạng thành công và ngày 2 tháng 9, 1945 tuyên bố thành lập nước VNDCCH do Cụ làm Chủ Tịch, cụ Hoàng Bảo Đại làm Cố vấn Tối cao, với một Chính phủ Liên hiệp rộng rãi, đoàn kết các đảng phái. Trong lúc trên thế giới đang có phong trào ‘giải thực,’ nhanh chóng trao trả độc

lập cho các nước Thuộc địa cũ, nếu Chính phủ Liên hiệp đó tồn tại thì qua năm 1946 quân Pháp cũng không có lý do để quân Đồng Minh Anh, Mỹ thỏa thuận cho đi theo trở lại Việt nam giải giới quân Nhật đầu hàng nhưng chủ yếu ngăn cản sự bành trướng của Cộng sản Quốc Tế ở Đông Dương mà họ rất sợ. Tiếc thay Chính phủ Liên hiệp đó ‘hữu sinh vô dưỡng,’ sớm chết yểu, sau vài tháng tan rã, như gà phải cáo nhường chỗ cho một Chính quyền hoàn toàn Cộng sản, loài Hồ Cáo không thể bè bạn chung cặp với ai, không thể “**đồng châu cộng tế,**” ngồi chung thuyền lại hại nhau, khi thuyền gặp bão, nước nhà nguy biến.

*Có người nêu câu hỏi liệu Đảng Cộng Sản VN sẽ Lãnh đạo Nhà nước và Xã hội VN cho đến sông cạn đá mòn thông qua Hiến Pháp CHXHCNVN, điều (4)!. Đảng Khôn Nạn nghĩ chắc họ làm được, căn cứ theo tình hình hiện tại trong nước, họ có thành tích to như trời biển: họ ổn định chính trị mặc dầu giả tạo, giữ chặt độc tôn, củng cố nền chuyên chính vô sản, bỏ tù tiếng nói đối lập, “cá không ăn muối cá ươn, con cưỡng cha mẹ trăm đường con hư,” họ ổn định và tăng trưởng kinh tế, ‘không lo dân đói, chỉ sợ lòng dân không yên,’ ai cũng thấy rõ, họ ‘làm tốt công tác Quốc phòng,’ giáo mác lưỡi lê bảo vệ Tổ quốc, biên cương, Hoàng sa, Trường sa, họ tham những hôi lộ tảo tợn để ai bì kịp, đóng cửa dạy dân, có thủ đoạn, có vũ khí trong tay. Nhiều người nghĩ khác: ‘**trăng tròn rồi trăng khuyết, hữu sinh tất hữu diệt**’ là lẽ tuần hoàn của trời đất. Xưa kia ở nước ta vô sản là tôi tớ, hữu sản là chủ nhân, lúc Việt Cộng sơ khai, làm Cách Mạng chuyên chính vô sản, tình trạng đảo ngược, chủ tớ thay bậc đổi ngôi, đến nay Việt cộng cực thịnh, làm Cách mạng chuyên chính Tư bản, hữu sản là chủ nhân, vô sản là tôi tớ trở lại. Tuy nhiên bây giờ dù vô sản, họ là những sinh vật thông minh, có học hành, có hiểu biết hơn xưa nhiều. Sau 1975 mẹ hiền CS Việt nam phạt tù, tịch biên tài sản bêu nhọ những tên phản quốc vượt biên bỏ trốn mẹ, không gì quý hơn độc lập có tự do, 20 năm sau CS mẹ hiền “**đồng tiền liền nóm ruột ngàn dặm,**” lại buông lời khuyến dụ rủ rê những tên phản phúc ưu tú đó trở về trong vòng tay mẹ, đem của cải tài năng về xây dựng Đảng, Nhà nước. Không nghe mẹ hiền Cá Sấu nói trả lại tài sản tịch biên, phục hồi danh dự. Sau khi tóm thâu Lục Quốc, thống nhất Trung Hoa, vua Tần lên ngôi tự xưng là Tần Thủy Hoàng với dự tính các vua sau sẽ là Tần nhị, tam, tứ, ngũ đế... cho đến vạn vạn đế, nhà Tần con cháu tiếp tục làm vua đời đời, nhưng rồi cũng được chừa trọn hai đời ở ngôi vua. Đảng CSVN có nhiều tương đồng với nhà Tần bạo ngược: cũng thống nhất thiên hạ, đốt sách chôn sống học trò, ý đồ đời đời giữ ngôi và kinh doanh ‘nước’ bắt chước Lã Bất Vi buôn ‘vua’ để thu lợi nhuận cao nhất. Nền Quân chủ chuyên chế tồn tại mấy ngàn năm tưởng như trường cửu, rồi cũng bị thay thế vì lạc hậu. Pháp cai trị ta 80 năm tưởng vĩnh cửu, rồi cũng cuốn gói ra đi vì chế độ thuộc địa trở thành lỗi thời kể từ hậu bán thế kỷ 20 vv... Đế Quốc Cộng Sản to lớn nay chỉ còn vài nước cuối cùng trên thế giới. Sở dĩ vậy là vì Chủ nghĩa Cáo Sói, ‘*cháy nhà ra mặt chuột, ở lâu biết người,*’ xưa lý tưởng cao xa nay lý tưởng vơ vét tầm thường thấp kém, trước quyền rũ mới mẽ nay tẻ nhạt già nua, son phấn không cứu nổi, tụt lui xa trong một thế giới thông tin, kỹ thuật, khoa học hiện đại thâm sâu khắp nơi và **Tự do Dân chủ là một tất yếu của thời đại**. Có Tự do dù ăn bo bo cũng cam chịu. Tự do là không khí thở trong lành. Có Tự do là có cả tương lai, cả hi vọng, cả tiền đề để tự mình xây dựng Hạnh phúc thực sự. “*Ninh thực khai mi chúc Bất cật trừu mi phạn,*” thà ăn cháo mà mặt vui, chớ không ăn cơm để

châu mày. Mất tự do là mất cả. CS dù ban ơn cho nhân dân bao nhiêu cũng không bằng trả Tự do lại cho họ. Cũng như năm 1949 Pháp đã chính thức giải kết Hòa ước bảo hộ năm 1884, trả lại chủ quyền cho VN. Độc tôn, độc tài là có dụng ý, là đồng nghĩa với gông cùm xiềng xích đàn áp, dùng thủ đoạn ‘thượng cẳng chân hạ cẳng tay’... **dù với lý do nào, dù thành tích vẻ vang, công ơn trời biển bao nhiêu** khó lòng biện minh mãi là những điều thiếu văn minh tiến bộ của dĩ vãng các dân tộc bán khai, còn sót lại sẽ mất dần. “*Nghịch phong sử phạm,*” ngược gió kéo buồm, việc làm trái ngược thiên hạ của một vài **kỳ đà cắn mũi bước tiến nhân loại tất nhiên sẽ bị đào thải.** Chắc cũng không xa.

Phần 4. Bệnh Liệt Kháng

***Nhân dân Việt nam và bệnh liệt kháng Xida (SIDA, AIDS.)**

Bệnh ác liệt này do **vi rút liệt kháng HIV** (human immunodeficiency virus) ức chế hệ thống miễn dịch phòng thủ khiến bệnh nhân mất khả năng kháng chống bệnh tật, xem như sống khắc khoải kéo dài năm tháng chờ chết, chưa có thuốc chữa, làm ai cũng hoảng sợ, mà lại lây lan chồng vợ con cái. Đó là chuyện trên thế giới. Ở CHĐHTRXHCNVN (Cộng hòa Định hướng thị trường XHCN Việt nam, gọi tắt là CHĐHTRVN), bệnh dịch Xida mang 3 sắc thái riêng biệt:

1. **Đảng CSVN là Vi rút hung dữ gây bệnh.** Cộng Sản bịt tai, che mắt, khóa miệng, chụp mũ bỏ tù, **tận diệt cơ chế đề kháng của người dân, làm họ liệt kháng,** tê liệt sức chống cự, ý chí hiên ngang bất khuất quật cường, truyền thống cũ con Hồng cháu Lạc.

2. **“Ba tầng ô nhiễm,”** đồng lõa càng làm yếu sức khỏe người dân vốn đã nhiễm vi rút. Ba tầng ô nhiễm con đẻ của Cộng sản là:

a) **“Quan lại CS ô nhiễm,”** tham ô kinh khủng, vô tiền tụy hậu.

b) **“Môi trường ô nhiễm,”** không khí, đất, nước, thực phẩm ...khắp nơi ở VN đều nhiễm độc dài dài, đặc biệt ở TP Chó Minh chen chúc, hậu quả gây bệnh tật, chết chóc, tật nguyên cho người dân gấp trăm ngàn lần tác hại ‘chất độc da cam.’ CS lại còn lợi dụng ‘nước đục thả câu.’

c) **“Đạo đức ô nhiễm,”** cứu cánh của CS là vợ vét tiền của, biến tính, dùng mọi thủ đoạn hạ tiện, hủy diệt các truyền thống đạo đức của dân tộc. Đất nước VN, người dân sống giữa 3 tầng ô nhiễm dày đặc, thiếu không khí tốt lành như những con nòng nọc đáng thương thiếu i-ốt. CS lại thi hành bóc lột “ba tầng,” từ chóp bu, cơ quan Trung Ương Đảng, Nhà nước, qua Tỉnh ủy, UBND Tỉnh, xuống cấp địa phương: huyện, xã. Ở đây CS chính là con Bạch tuộc ba vòi Lê Duẩn mô tả, một vòi cuốn ở đầu cổ, một ở ngực bụng, vòi thứ 3 ở tứ chi, chặt cứng.

3. **Khả năng chữa trị.** Tuy ác bệnh nhưng Xida CS lại chữa được. CS giả vờ chữa loanh quanh, nuôi bệnh, thực ra ‘bệnh qui thuốc tiên’ ở tầm tay. Đó là Dân chủ, đa nguyên đa đảng. Trên Thế giới hiện nay gần 99% các Quốc gia, giàu nghèo, đều đa nguyên đa đảng, là trào lưu hiện tại. Ở CHĐHTRVN, vẫn có người ưa thích sống trong kiếp ‘cá chậu chim lồng,’ ta để tùy họ, miễn là họ đừng ra mặt làm chim (cò) mỗi cù rũ chết chung, đưa dưới nước kéo đưa trên bờ, ‘đà (kéo) nhân hạ thủy.’ Nhưng phước đức vận nước chưa tàn, cũng còn những người yêu nước thương nòi chân chính, thể hiện truyền thống bất khuất bất diệt của giống nòi chống áp bức, gây dựng nước

4000 năm lịch sử: “Vùng lên nhân dân VN anh hùng. Vùng lên xông pha vượt qua bão bùng...” Đúng là con Hồng cháu Lạc anh dũng, các người ấy can đảm đứng lên **chính đáng** nhắc nhở CS: ‘Ý đảng lòng dân. Dân có thể van xin,’ đòi hỏi cho nhân dân VN cũng được hưởng những quyền lợi bằng người, người sao mình vậy, có tự do con người mới phát triển hài hòa tinh thần thể chất, thì CS Xiêm lộn giống lại hăm dọa chụp mũ, bỏ tù, bắt viết bằng kiểm điểm, tự kiểm tự thú kiểu CS các tội động trời: cấu kết phản động, đảng phái, đòi hỏi dân chủ, bất mãn chế độ vv...toàn là những tội tù một công, tử hình. Ở nước ngoài, dân chỉ trích Chính phủ là chuyện quá thường, và chính phủ luôn bình tĩnh lắng nghe. Chẳng trách người ta văn minh tiến bộ. Ở nước ta đó là ngang tội phản quốc. **CSVN là kẻ đại thù của tự do, dân chủ, nhân quyền. Họ còn rất mọi rợ** thời đồ đá, **còn quá nhiều thú tính hoang dã.**

Mấy ngày nay, từ giữa tháng 6, ở Iran nhất là ở Thủ đô Tehran, dân chúng cả triệu người xuống đường biểu tình dữ dội tố cáo bầu cử gian lận và đòi hỏi tổ chức bầu cử lại. Chuyện người ta, chưa biết hay dở, tuy nhiên điều đáng quý là có đa nguyên đa đảng, nhiều đảng ra tranh cử. Ở vài nước Phi Châu, có khi ở cả Đông Âu, các đảng cầm quyền cũng hay tìm cách gian lận, mua phiếu, tráo thùng phiếu, thùng phiếu ma...; các phái đoàn quốc tế thường khi được mời đến quan sát bầu cử để hạn chế tiêu cực. Điều quá tốt là dù còn kém tiến bộ, các nước ấy tối thiểu cũng biết tôn trọng nguyên tắc đa nguyên đa đảng là cơ sở, nền móng để từ đó cải thiện đến toàn hảo. Ở VN, CS (lấy quyền gì!) tiên quyết cấm đoán người công dân VN, không Đảng tịch CS, không được ứng cử Quốc hội, là của chung? Tranh cử độc diễn không gọi là tuyển cử. **Tổng tuyển cử một chân ở VN** què cụt, chỉ có khâu bầu cử, là bất hợp pháp. Sau Thế chiến 2, làn sóng Dân chủ, Nhân quyền của thời đại mạnh mẽ quét sạch ‘ba tầng bóc lột,’ trao trả Độc lập cho tất cả các nước Thuộc địa cũ. Ở VN đảng CS lại đắp bờ, xây đập quyết ngăn cản làn sóng ‘Dân chủ, Nhân quyền,’ không cho nhập nội. Kết quả ngu xuẩn là trong 30 năm (1945-1975) người chết, của mất do chiến tranh tiêu thổ kiểu CS, **ghê rợn và vô bổ**: “Nhà tan của nát cũng ừ, Đảng ta đánh Mỹ cực chừ phải cam... , cực chừ khó sau, tính sau ...” Đảng CSVN mà nói chuyện yêu nước thương dân thì cũng như ư ngồi nghe kể chuyện tiểu lâm.

CSVN tự xưng thần thánh, khinh thường dân, phản bội tiền nhân dựng nước, giữ nước, lừa gạt, hà khắc, đàn áp, tham nhũng làm suy yếu đất nước, phá hoại đoàn kết, lưng đoạn đạo đức, và còn nữa. Chúng ta, người VN đừng quên: **Đảng Cộng Sản VN khôn nạn là kẻ thù số một của dân tộc ta, tổ tiên, ông bà cha mẹ, gia đình họ hàng, cháu chắt ta, đời đời kiếp kiếp làm thân trâu ngựa cho CS.** Thảm thương cho con Hồng cháu Lạc, dòng dõi Tiên Rồng, liệt kháng do vi rút Sida CS cấy vào người, bị khống chế, phải nuốt hận cúi đầu, quì gối nhục nhã, tận trung với kẻ thù, tận hiếu với giặc. (Chuyện những con nòng nọc giữ đuôi, July 2009.)

North York. April 30-June 6, 2009. Lê Bá Vận.

